

கண்ணி

5

குழந்தைகளின் பத்திரிகை

845
2-56

-2-

செய்திகள்

புத்த ஜயந்தி

மகான் கௌதம புத்தர் அவதரித்து 2500 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த ஆண்டு மே மாதம் 25-ஆம் தேதி அவருடைய ஜயந்தியைக் கொண்டாட நாடெங்கும் விரிவான ஏற்பாடுகள் நடந்து வருகின்றன. வைகாசி பெளர்ணமி அன்று அவதரித்த அந்த மகானுடைய அற்புதமான கதை கண்ணன் வெளியீடாக அழகிய முறையில், படங்களுடன், குறைந்த விலையில் தயாராகிறது. வெளிவரும் தேதியைப் பின்னால் அறிவிக்கிறோம்.

வாலாஜாபாத் இந்துமதப் பாடசாலை

செங்கல்பட்டு மாவட்டம் வாலாஜாபாத்தில், பாலாற்றங்கரையிலே அமைந்துள்ள இந்த இந்துமதப் பாடசாலையைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் யார்? இது தோன்றி நாற்பது வருஷங்களாகிவிட்டன. இந்த நாற்பதாம் ஆண்டு விழாவைப் பாடசாலை நிர்வாகிகளும் மாணவர்களும் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள். கலைமகள், கண்ணன் பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் மற்றும் பல பிரமுகர்களும் பாடசாலைக்கு விஜயம் செய்து, பாடசாலையின் உன்னதமான வளர்ச்சியைப் பாராட்டினார்கள். இதுபற்றிய கட்டுரையும் புகைப் படங்களும் அடுத்த இதழில் வருகின்றன.

மயிலாப்பூர் - குழந்தைகள் சங்கம்

மயிலாப்பூரில் குழந்தைகள் சங்கம் (Children Club) ஒன்று பல ஆண்டுகளாகச் சிறந்த முறையில் நடந்துவருகிறது. அந்தக் கிளப்பின் வருஷாந்தர விழா இந்தப் புத்தாண்டு நாள் அன்று நடைபெற்றது. சென்னைக் கவர்னர் இந்த விழாவுக்கு விஜயம் செய்ய இருந்தார். உடல் நலக் குறைவால் அவர் வரமுடியாமல் போகவே, ராஜாஜி அவர்கள் தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற்றது. குழந்தைகளுக்கான பல விளையாட்டுக்களும் கேளிக்கைகளும் நடைபெற்றன. விநோத ஆடைப் போட்டிகளில் பல குழந்தைகள் பங்குபெற்றுக் கலந்துகொண்டார்கள்.

மதுரையைத் தெரிந்துகொள்

தென்னாட்டில் உள்ள சிறந்த மோட்டார் ஸ்தாபனங்களில் தலை சிறந்து விளங்குகிறது மதுரை டி. வி. எஸ். ஸ்தாபனம். மோட்டார் விற்பனையைத் தவிர பிரயாணிகளுக்காகப் பஸ்களும், சாமான்களுக்காக லாரிகளும் தென்னாட்டின் பல பாகங்களிலும், குறித்த நேரம் தவறாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. 'சதர்ன் ரெயில்வே'யைப் போலவே 'சதர்ன் ரோட்வே' என்ற பெயரும் நமக்கெல்லாம் நன்றாகப் பழக்கமாகி விட்டது. அந்த ஸ்தாபனத்தார் மதுரைமா நகரத்தின் சுருக்கமான சரித்திரத்தையும் கலை - சிற்பச் சிறப்பையும் இயற்கை அழகையும் காட்டக் கூடிய அழகான ஆங்கிலப் புத்தகம் ஒன்றை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். பார்க்கவேண்டிய முக்கியமான எல்லா இடங்களையும் அழகிய புகைப் படங்களாக எடுத்து, ஆர்ட்காகித்தில் அச்சிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மதுரையைப் பற்றிய பல புள்ளி விவரங்களைச் சேகரித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்கு இது எப்படிப் பயன்பட்டாலும் குழந்தைகளுக்குப் பல வகையிலும் இது பயன்படும். இதேபோல அவர்கள் மற்ற ஜில்லாக்களைப்பற்றியும் வெளியிட்டால் தேவலையே என்ற எண்ணமும் உண்டாகிறது. ஆனால் விலை போடப்படாததால் இதை இலவசமாகவே வழங்குகிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. இந்தப் புத்தகங்கள் வேண்டுமானால் ஆங்கிலம் தெரிந்த குழந்தைகள் டி. வி. எஸ். ஸ்தாபனத்துக்கு எழுதிக் கேளுங்கள். இருந்தால் அனுப்பப்படும். விலாசம் இதுதான்: டி. வி. எஸ். அண்டு சன்ஸ், தலைமை ஆபீஸ், மேல வெளி வீதி, மதுரை.

பொருளடக்கம்

மலர்: 7 இதழ்: 9

1 - 5 - '56

குழந்தைகளே!	பக்கம்	2
அசட்டுப் பையன்	..	3
மஞ்சள் பங்களா	..	5
மியாவ், மியாவ்!	..	10
பாலர் கவி அரங்கம்	..	12
பழையதும் தயிரும்	..	13
அறுந்த காற்றாடி	..	18
ஸி. ஐ. டி. சிங்காரம்	..	22
கண்ணன் அங்கத்தினர்கள்		27
கடவுள் காப்பாற்றினார்	..	29
புலிக்குட்டி	..	33
பழைய சரக்கு	..	36
உரை வகுத்த நக்கீரர்	..	37
அட்டைப் படம்-		
(போட்டோ) N. ராமகிருஷ்ண		
செய்திகள் - 2 - அட்டை.		

வருஷ சந்தா (திபாவளி மலர்
உள்பட) ரூ. 4/-

கலைமகள், கண்ணன், மஞ்சரி
மூன்றும் சேர்ந்த குடும்பச் சந்தா
(மலர்கள் உள்பட) ரூ. 14/4

கதைகளில் வரும் பெயர்கள்
யாவும் கற்பனைப் பெயர்களே.

மேகம்

வானத்திலே அந்த மேகம்
தவழ்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தது.
கடற்கரை ஓரம் இருந்த பட்ட
ணத்தை அடைந்தது. அந்தப்
பட்டணத்து மக்கள் தண்ணீரில்லா
மல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த
னர். மேகம் அவர்களைப் பார்த்தது.
“நான் நீர் தர முடியாது. என்
னிடமுள்ள இந்த நீரைக் கொடுத்
தால் அப்புறம் நான் இருக்க மாட்
டேன்” என்று கூறிக்கொண்டே
பட்டணத்தை விட்டுச் சென்றது.

ஒரு நகரத்தை அடைந்தது.
நகரத்திலும் நீர்ப்பஞ்சம். மழையை
வேண்டி மக்கள் யாகம்கூடச்
செய்துகொண்டிருந்தனர். மேகம்
அவர்களைப் பார்த்தது. “நான் நீர்
தர முடியாது. தந்தால் இந்த
மக்கள் புகழ்வார்கள். ஆனால்
எனக்கு என்ன பயன்? நான்
அழிந்து விடுவேனே” என்று
கூறிக் கொண்டே அது மேலும்
சென்றது.

பிறகு ஒரு கிராமத்தை அடைந்
தது. கிராமத்தில் மழையிலல்லாமல்
பயிர்கள் வாடின. மக்கள் மழை
வேண்டி, ‘கொடும்பாவி’ கட்டி
இழுத்துக்கொண்டிருந்தனர்.
என்றாலும் மேகம் இரங்கவில்லை.
“நான் மழை தரமாட்டேன்;
தந்தால் புகழ் வரும். ஆனால் என்
உடல் அழிந்துவிடுமே” என்று
கூறிக்கொண்டே சென்றது.

அடுத்தது ஒரு மலை. மேகம்
அங்கும் நீர்தரமாட்டேன் என்றது;
ஆனால் மலையைத் தாண்டிச் செல்ல
முடியவில்லை. மலை மேகத்தைத்
தடுத்தது; அந்தச் சமயம் எங்
கிருந்தோ ஒரு குளிர் காற்று வீசி
யது. மறுகணம் மேகம் நீரைப்
பொழிந்தது. அப்போது “என்னை
வேண்டிக் கேட்டவர்களுக்கு நீர்
தராமல், தடுத்து நிறுத்திய மலைக்
குக் கொடுக்க நேர்ந்ததே” என்று
கூறி அது வருந்தியது; கண்ணிரைப்
பொழிந்தது.

பூவண்ணன், சென்னை - 2

குழந்தைகளே!

கோடைக்காலம் வந்துவிட்டால் உங்களுக்குக் கொண்டாட்டம்; உங்கள் பெற்றோர்களுக்குக் கொஞ்சம் திண்டாட்டம். உங்களுடைய விஷமம், வெயிலின் உஷ்ணம், ஊருக்குப் போவதும் வருவதுமான பணச் செலவு-எல்லாம் சேர்ந்துகொண்டால் திண்டாட்டமாகத்தானே இருக்கும்!

உங்கள் பெற்றோர்களுக்கு மட்டும் என்ன, என் பாடும் கொஞ்சம் அப்படி இப்படித்தான். அதற்காகவே நான் உங்களையும் கொஞ்சம் திண்டாட வைக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். கடைசிப் பரீட்சை நாள் அன்று தூக்கிப்போட்டிருந்த காகிதத்தையும் பேனாவையும் தேடி எடுத்து, இரண்டுக்கும் வேலை கொடுக்கும்படி செய்வதே என் வேலை. அதாவது உங்களுக்கு வயசுக்குத் தகுந்தபடி சில பொழுது போக்குப் போட்டிகள் வைக்கப் போகிறேன். கதைகள், கட்டுரைகள், நாவல் போட்டிகள் எல்லாம் முன்பே வைத்தாகிவிட்டன. அதனால் இந்தத் தடவை ஒரு சித்திரப் போட்டி வைக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். நீங்களும் ஆசையோடு இருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். இந்தப் போட்டியின் விவரத்தைக் கடைசி அட்டையில் பாருங்கள்.

இந்த விடுமுறையில் நீங்கள் உருவாக ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா? அதற்கும் ஓர் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அதாவது இந்த வருஷமும் தொடர்கதைப் போட்டி உண்டு. போன தடவை பலபேர் இந்தப் போட்டியில் கலந்துகொண்டார்கள். அதைப்போல் இரண்டு மடங்குப் பேர்களாவது இந்த வருஷப் போட்டியில் கலந்து கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். தொடர்கதை உங்கள் சொந்தக் கற்பனையாக இருக்க வேண்டும். உங்கள் கையாலேயே ஒரே பக்கத்தில், தெளிவாக மசியினால் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். கண்ணன் அளவில் என்பது பக்கங்களுக்குக் குறையாமல் உள்ள கதையாக இருக்க வேண்டும். ஒருவர் எத்தனை கதைகள் வேண்டுமானாலும் அனுப்பலாம். பரிசு பெறாத கதையைத் திரும்பப் பெற விரும்புகிறவர்கள் போதிய தபால் தலை வைத்து, விலாசங்களைத் தெளிவாக எழுதி அனுப்பவேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பரிசுக்கதை கண்ணனில் தொடர்ச்சியாக முதலில் வெளிவரும். அதையே பிறகு புத்தக உருவிலும் வெளியிடுவோம். கண்ணனில் வெளியிடுவதற்கும் புத்தகமாக வருவதற்கும் தனித் தனிச் சம்மானம் உண்டு. ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். போட்டிக்குத் தொடர்கதையை அனுப்பிவிட்டு, அது சம்பந்தமாக ஒரு கடிதமும் எழுதக்கூடாது. எழுதினால் பதில் எழுதமாட்டோம். எழுதுகிறவர் பெயர், வீட்டு விலாசம் முதலியவற்றோடு வயசையும் குறிப்பிட வேண்டும். முடிந்தால் உங்கள் புகைப் படத்தையும் கூடவே வைத்துவிடுங்கள்.

இந்தப் போட்டிக்குக் கடைசி நாள் 31-7-56. அதற்குள் கதை எங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி அனுப்பிவிடுங்கள். அந்தத் தேதிக்கு மேல் கிடைக்கும் தொடர்கதைகளைப் போட்டியில் சேர்க்கமாட்டோம்.

இந்த இதழில் நீங்கள் மிகவும் ரசித்து வரும் தொடர்கதைகளில் ஒன்று நிறைவுறுகிறது. அடுத்த இதழில் மற்றொன்றும் முடிவுறும். அடுத்தபடியாக வேறு புதிய தொடர்கதை ஒன்று ஆரம்பமாகும். அது பற்றிய விவரங்களை அடுத்த இதழில் பார்க்கலாம்.

ஆசிரியர்

அசட்டுப் பையன்

அழ. வள்ளியப்பா

காட்சி 1

அம்மா:

செல்ல மகனே, அம்மா எனது
சொல்லைக் கேளடா—கேட்டுத்
தெரிந்து நீயும் நடந்துகொண்டால்
நன்மை தானடா.
நல்ல பிள்ளை என்ற பெயரை
அடைய நீயுமே—தம்பி
நாலு பேர்கள் போகும் வழியில்
போக வேண்டுமே.

பையன்:

அம்மா, உனது பேச்சு மிகவும்
அருமை தானம்மா—இனி
அன்னை சொல்லே அமிர்த மென்று

கருது வேனம்மா.
சும்மா நானும் சொல்ல வில்லை;
உறுதி தானம்மா—நீ
சொன்னபடி நடந்து நானும்
காட்டு வேனம்மா.

அம்மா :

ஆகா! எனது கண்ணே—நான்
அடையும் இன்பம் என்னே!
வாவா என்றன் அருகே—நான்
மகிழ்ந்து முத்தம் தருவேன்.

காட்சி 2

[இரவு நேரம். மாலையில். வெளியில்
சென்ற பையனைக் காணாது அம்மா
ஏங்கி நிற்கிறாள்.]

அம்மா:

கண்ணான கண்மணியை—ஐயோ
காணோ மே, எங்கே சென்றான்?
எண்ணாத எண்ணமெல்லாம்—ஐயோ,
எண்ணி எண்ணி ஏங்குகின்றேன்.
இரவு நேரம் ஆனதையோ—மணி
எட்டித்து விட்டதையோ.
தெருவிலெங்கும் தேடிவிட்டேன்—ஐயோ,
தேடிச் காலும் ஓய்ந்துவிட்டேன்.
ஊருணிப் பிள்ளையாரே—தேங்காய்
உடைத்து வைத்துப் பூஜைசெய்வேன்,
சீராக என்மகனும்—சாமி
திரும்பி வரச் செய்திடுவாய்,

[பையன் குதித்துக்கொண்டே
அம்மாவிடம் ஓடிவருதல்.]

பையன் :

அன்னை நீயும் சொன்னபடி
செய்து விட்டேனே—நான்
செய்து விட்டேனே.—அதை
ஆவ லாகக் கூறிடவே
ஓடி வந்தேனே—நான்
ஓடி வந்தேனே.

அம்மா :

என்ன, என்ன, என்ன நீயும்
செய்து வந்தாயோ?—தம்பி
செய்து வந்தாயோ?—நான்
இந்நேரமாய்க் காத்துக் காத்து
ஏங்கி நின்றேனே—நான்
ஏங்கி நின்றேனே.

பையன் :

மாலை நேரம் வாச லிலே
நின்றி ருந்தேனே—நான்
நின்றி ருந்தேனே—அப்போ
வழியில் நாலு பேர்கள் பிணத்தைத்
தூக்கிச் சென்றாரே—பிணத்தைத்
தூக்கிச் சென்றாரே.
நாலு பேர்கள் போகும் வழியில்
போகச் சொன்னாயே—அம்மா
போகச் சொன்னாயே—அதனால்
நானும் அவர்கள் சென்றவழி
சென்று வந்தேனே—நானும்
சென்று வந்தேனே.

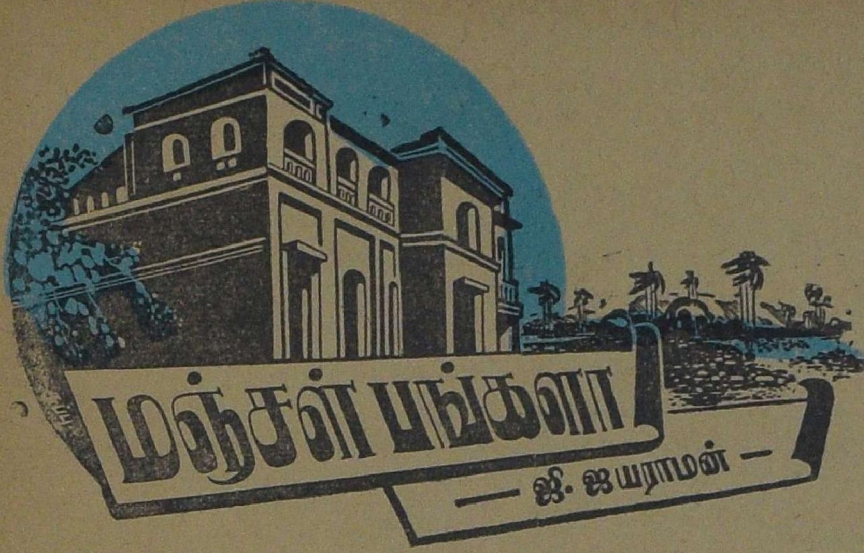
அம்மா :

ஐயோ, நானும் பேச்சுக் காகச்
சொன்ன சொல்லையே—ஐயோ
சொன்ன சொல்லையே—நீ
அனர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு விட்டாய்
கஷ்ட காலமே—ஐயோ
கஷ்ட காலமே.
ஐயோ, இந்த உலகம் முழுதும்
தேடி இலுமே—அலசித்
தேடி இலுமே—உன்போல்
அசட்டுப் பிள்ளை கிடைக்க மாட்டான்
நிச்சயந் தானே—இது
நிச்சயந் தானே!

சுப்பு..

இருவரும் தாத்தா படுத்திருந்த அறையை நோக்கியே ஓடினார்கள். அந்த அறையை நெருங்க நெருங்க ஏதோ ஓர் இனத் தெரியாத கலவரம் அவர்களை ஆட்கொண்டது. அந்த அறையின் கதவு வெளிப்புறம் சாத்தித் தாளிடப்பட்டிருந்தது. உள்ளே எந்த விதமான சிறு சப்தமும் கேட்கவில்லை. அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தனர் இருவரும். அங்கே இருந்த நிலைமை அவர்களைத் திடுக்கிட வைத்தது.

அறையிலே மருந்துப் புட்டிகள் கீழே உருண்டு கிடந்தன. அறையில் எங்கும் மருந்தும் தண்ணீரும் கொட்டியிருந்தது. ஆங்காங்கு ரத்தத் துளிகள் சிந்திக் கிடந்தன. அறைக்குள் ஏதோ ஒருவகை மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. அது லேசாக மயக்கத்தைக்கூட உண்டாக்கிற்று. எல்லாம் ஏதோ பெரிய குழப்பம் நடந்திருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எப்போதும் அந்தக் கிழவர் படுத்திருக்கும் கட்டில் காலியாகக் கிடந்தது.

“மனோ! தாத்தா வைக்கானோமே!” என்று பதறினான் ராகவன்.

“எனக்கும் அதுதான் புரியவில்லை. தாமராக எங்கும் போகக் கூடியவர் அல்லவே. திடீரென்று

எப்படி எங்கே மறைந்து போய் யிருப்பார்?”

“ஏதோ இரவில் குழப்பம் நடந்திருக்கவேண்டும். நாம் ஏன் மயங்கிக் கிடந்தோம்? எனக்கு அதுதான் பெரிய ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.”

“எனக்கென்னமோ யாரோ தான் அவரைத் தூக்கிச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ஏதாவது கடிதமாவது வைத்துப் போயிருக்கிறாரா, பார்க்கலாம்” என்று நுழைந்து தேட ஆரம்பித்தான் மனோகரன்.

அறையெங்கும் தேடிக் கடைசியில் ஒரு சிறு காகிதத் துண்டைக் கண்டெடுத்தான் ராகவன். மிகவும் சிறிதாக இருந்த அந்தக் காகிதத்தில் நடுங்கும் கைகளால் “ரஜூலா” என்று மேலே எழுதியிருந்தது. அதற்குக் கீழே 9 மணி-என்றும் குறித்திருந்தது. எழுத்துக்கள் சிவப்பு மையிலால் எழுதப்பட்டது போலத் தோன்றியது. ஆனால் மை இல்லை போலவும் தோன்றியது. தெளிவாக இல்லை எழுத்துக்கள்.

“ஆகா! இந்தச் சிறு கடிதத் தைத்தான் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகத் தமது படுக்கையின் அடியில் மறைத்து வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். இவ்வளவு வயதாகியும் அவருடைய சாமர்ததியம் தான் என்ன!” என்று எண்ணமிட்டான் மனோகரன்.

“இவ்வளவு சுருக்கமாக என்ன முக்கிய விஷயத்தை அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்? ஏதோ முக்கிய விஷயத்தைத்தான் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கவேண்டும். அது என்ன விஷயம்?” தீவிரமாகச் சிந்தித்த ராகவனுக்குப் பளிச்சென்று மின் வெட்டுப்போல ஒரு யோசனை தோன்றியது.

“மனோகர்! இப்படி வா!” என்று அவன் கைகளைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு பூட்டி இருந்த அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

அந்த அறை பூட்டியது பூட்டிய படியே கிடந்தது. அந்தப் பூட்டில் சாவி செல்லக்கூடிய சிறு துவாரம்கூட இல்லை. வட்ட வடிவத்தில் எட்டு எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. எழுத்துக்களை உற்றுப் பார்த்தான் ராகவன். எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மத்தியில் ஒரு சிறு வட்டம் காணப்பட்டது. “ரஜுலா” என்ற மூன்று எழுத்துக்களும் ஒரு சாய்வான கோணத்தில் ஓர் எழுத்துக்கும் இன்னோர் எழுத்துக்கும் சம்பந்தமில்லாமல் அமைந்திருந்தன. மூன்று எழுத்துக்களிலும் சேர்ந்தாற்போல மூன்று விரல்களைக் கொடுத்து நடு வட்டத்தை நோக்கி இழுத்தான் ராகவன். மூன்று எழுத்துக்களும் வட்டத்தை அடைந்ததும் ‘டக்’கென்று பூட்டு திறந்து கொண்டது.

“மனோ! கண்டுபிடித்துவிட்டேன். இந்தப் பூட்டின் குறிச் சொல் இதுதான். வா! வா! உள்ளே போய்ப் பார்க்கலாம். தாவது விஷயம் இருக்கும்” என்று பரபரப்போடு கதவைத் திறந்து உள்ளே பாய்ந்தான் ராகவன்.

அறையிலிருந்த அலமாரியில் ஒரு சாவிக்கொத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை எடுத்து அங்கிருந்த இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்தான் மனோகர். அதிலே பல தஸ்தாவேஜைகளும், ஒரு தடித்த நோட்டுப் புத்தகமும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுக்குப் பின்னால் ஒரு சிவப்புச் சீசா வைக்கப்பட்டிருந்தது. தஸ்தாவேஜுகளில் ஒன்றில்

சிவசங்கரன் பல வகைகளிலும் தாம் பெற்றுக்கொண்ட ஒன்றரை லக்ஷ ரூபாய்க்கு எழுதிக்கொடுத்த பத்திரம் ஒன்றும் இருந்தது. “மனோகர்! இப்போது விளங்கி விட்டதா? இந்தப் பத்திரத்தை அடைவதற்காகத்தான் அவர் இத்தனை நாளும் நம்மை ஏமாற்றி வந்திருக்கிறார். இருக்கட்டும். இதற்கும் ஒரு வழி செய்யலாம். அதோ அந்தப் புட்டியைத் திறந்து பார்த்து விடுவோம். சந்தானம் தேடிய புட்டி இதுதான் என்று நினைக்கிறேன். இதைப் பார்த்தால் அந்த மர்மமும் விளங்கி விடலாம்” என்றான் ராகவன்.

மனோகர் அந்தச் சீசாவைத் திறந்தான். அதன் உள்ளே அடியில் ஒரு சிவப்பு நிறக் கல் பள பளத்தது. அதை வெளியே எடுத்தான் மனோகர்.

அதிக வெளிச்சம் இல்லாத அந்த அறையிலும் அது பள பளவென்று பிரகாசித்தது. அதிலே ஏதோ கோலம் போன்ற எண்கோண வடிவம் ஒன்று செதுக்கப்பட்டிருந்தது. “ஆகா! உயர்ந்த மாணிக்கம் இது. இது ஏது? இதை ஏன் இந்தப் புட்டிக்குள் ஒளித்து வைக்க வேண்டும்? இதை யாருக்காக முருகன் தேடினான்? உண்மையில் இது யாருக்குச் சொந்தம்? இன்ஸ்பெக்டரிடம் இதையெல்லாம் சொல்லி உண்மையைக் கண்டறிய வேண்டும். இனியும் தாமதிக்கக் கூடாது” என்றான் மனோகரன் ராகவனிடம். அதே சமயம் பின்னாலிருந்து, “மனோகர்!” என்ற குரல் கேட்டது. மனோகரன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

22

இன்ஸ்பெக்டர் ஹனுமந்தராவ் உள்ளே வந்தார். “என்ன மனோகர்! செளக்கியம் எப்படி? எங்கே, உங்கள் சந்தானத்தைக் காணவே இல்லையே?” என்று கேட்டுவிட்டுத் தம்முடன் வந்திருந்த போலீஸ் அதிகாரியைப் பார்த்து லேசாகச் சிரித்தார். அவரும் புன்னகை பூத்தார். மனோகருக்கு அவர் செய்கை புரியாத புதிராக இருந்தது. ‘இவர்

ஏன் இப்படிப் பேசுகிறார்?" என் பது போல ராகவணப் பார்த்தான்.

“என்னப்பா! தாத்தா எங்கே இருக்கிறார்?” என்று அவர் மறுபடியும் சிரித்தார்.

“ஸார்! நேற்றிலிருந்து எத் தனையோ சம்பவங்கள் நடந்து விட்டன. எல்லாவற்றையும் உங் களிடம் சொல்லத்தான் வரவேண் டும் என்று நினைத்தேன். நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள். இன்று காலையி லிருந்து சந்தானத்தையும் தாத் தாவையும் காணவில்லை. நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால் உங் களுக்கு எல்லாம் தெரியும் போலத் தோன்றுகிறதே!” என்று ஆவலு டன் கேட்டான் மனோகரன்.

“எல்லாவற்றையும் உன்னிடம் சொல்லத்தானே வந்திருக்கிறேன்!” என்று ஆரம்பித்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“உன் சிற்றப்பா சாம்பசிவ முதலியார் ஆரம்பத்தில் நல்ல முறையில்தான் வியாபாரம் நடத்தி வந்தார். ஆனால் அவரால் அதிலே நிறையப் பணம் சம்பாதிக்க முடிய

வில்லை. சமயமும் சகாக்களும் சேரவே சட்ட விரோதமாகத் திருட்டுச் சொத்துக்களை வாங்கி விற்பதிலே ஈடுபட்டார். இந்தப் பக்கத்திலே நான்கைந்து மைல் தூரத்திலே கடல் இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியிலே திருட்டுச் சாமன்களைப் படகுகள் மூலமாகக் கொண்டு வருவதும் அவற்றைக் குறைந்த விலையில் வாங்கி, நாள் பொறுத்து வெளியிட்டு லாபம் அடைவதும் அவர் வழக்கம். இதனால் சாம்பசிவத்தின் ஆதரவில் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டம் இந்தப் பகுதியில் வளர்ந்தது. பல கொலை களும் களவுகளும் இந்தக் கோஷ்டி செய்தும் இவர்களைப் பிடிப்பது அசாத்தியமாகவே யிருந்தது. ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் தென்னாப் பிரிக்கச் சுரங்கத்திலிருந்து புதி தாக வெட்டி எடுக்கப்பட்ட பத்து லட்சம் பெறுமானமுள்ள வைரங் கள் திடீரென்று மறைந்தன. யாரோ ஒரு பிரமுகர் உதவியால் அது கப்பலேறி இந்தக் கரையை அடைந்தன. ஆனால் வழியில் ஏறிய இந்தக் கோஷ்டியைச்

சேர்ந்த இருவருடைய உதவியாலும் மற்றவர் முயற்சியாலும் தென்னாப்பிரிக்காவில் திருடப்பட்ட வைரம் மீண்டும் இந்தப் பகுதியில் திருடப்பட்டுவிட்டது. திருடனுக்குத் தேள் கொட்டினாற்போல அந்த 'மிஸ்டர் திருடர்' இந்த 'பலே திருடர்க'ளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல், இதைப் போலீஸுக்கும் சொல்ல முடியாமல் திண்டாடினார். அவர்மீது சந்தேகப்பட்டுச் சரியானபடி அவரை மடக்கியும் எங்களால் ஒன்றும் செய்யமுடிவில்லை. எப்படியும் திருட்டுப்போன பொருள்களைக் கண்டுபிடித்து விடுவது என்று தீவிரமாக முயன்றோம். அதன் பலனாகத் திருடர்களைப் பிடித்து விட்டோம். ஆனால் பொருள்களை மட்டும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

“வைரங்களைக் கொண்டு வந்த திருடர் தலைவனும் சாம்பசிவமும் சேர்ந்து வைரங்களை எங்கேயோ புதைத்து அதற்கு ஒரு குறிப்புப் படமும் தயார் செய்து அதைப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும் சாம்பசிவமே ஏற்றுக்கொண்டார். விசாரணையில் இதெல்லாம் தெரியவில்லை. என்றாலும் பல பழைய குற்றங்களுக்காகக் கோஷ்டியில் முக்கியமான ஐவருக்

குத் தூக்குத் தண்டனையும் மற்றவர்களுக்கு நான்கு வருஷச் சிறைத் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது. சிறைத் தண்டனை பெற்றவர்களிலே பன்னிரண்டு பேர் சமீபத்தில் விடுதலை பெற்று வெளியே வந்தார்கள். அவர்களில் யாருக்கும் வைரங்கள் உள்ள இடம் நிச்சயமாகத் தெரியாது. ஆனால் வைரங்களும் அவை உள்ள இடம் பற்றிய படமும் சாம்பசிவத்திடம் உள்ளன என்பது மட்டும் அவர்களுக்குத் தெரியும். அந்தப் பெட்டியைச் சாம்பசிவத்தின் தோட்டங்களில் ஒன்றில் மாமரத்திற்கும் தென்னை மரத்திற்கும் இடையே புதைத்ததாக ஒருவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் சாம்பசிவத்துக்கு எத்தனையோ தோட்டங்கள் இருந்தன. அவற்றிலும் எத்தனையோ மாமரங்களும் தென்னை மரங்களும் உள்ளன. அதிலே எங்கே என்று தேடுவது? அதுவும் சாம்பசிவம் அதை இடம் மாற்றவில்லை என்று எப்படித் தீர்மானிப்பது? ஆனால் சாம்பசிவம் அதை இடம் மாற்றவில்லை. தம்மீது போலீஸ் சந்தேகம் இருக்கிறது என்றும் தகுந்த ஆதாரம் இல்லாததாலேயே அவர்கள் தம்மை ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறார்கள் என்றும் அவருக்கு நன்றாகத்

கத் தெரியும். ஆகையாலேயே அவர் இடம் மாற்றவில்லை.

“இந்த நிலையிலேதான் வெளியே வந்த ஆட்கள் சாம்பசிவத்தைப் பங்கு கேட்டார்கள். தமக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்று ஒரே அடியாகச் சாதித்துவிட்டார் அவர். அவர் மசியமாட்டார் என்று கண்டதும் அவரைத் தீர்த்து விட்டாவது தங்கள் வேலையைத் தொடர்வது என்று தீர்மானித்தார்கள் அவர்கள். தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக சாம்பசிவம் ஒரு கூர்க்காவை நியமித்தார். ஆனால் கூர்க்காவாக வந்த ஆள்தான் திருடர்களின் தற்காலத் தலைவன் என்று அவர் கடைசிவரை அறியவில்லை. அதன் பலனாகத்தான் அவர் திருடர்கள் வஞ்சத்துக்கு இலக்காகி மரணமடைந்தார். மோட்டார் விபத்திலே மரணமடைந்ததாகச் சொல்லப்படுவது நிஜமில்லை. ஆனால் இது சிலருக்கே தெரியும்.”

“என்ன, என் சிற்றப்பா மோட்டாரில் சாகவில்லையா? கொல்லப்பட்டாரா?” என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான் மனோகர்.

இதிலே ஆச்சரியம் என்ன மனோகர்! செய்த வினைகளின் பயன் அது” என்று மேலும் தொடர்ந்தார் ஹனுமந்த ராவ்.

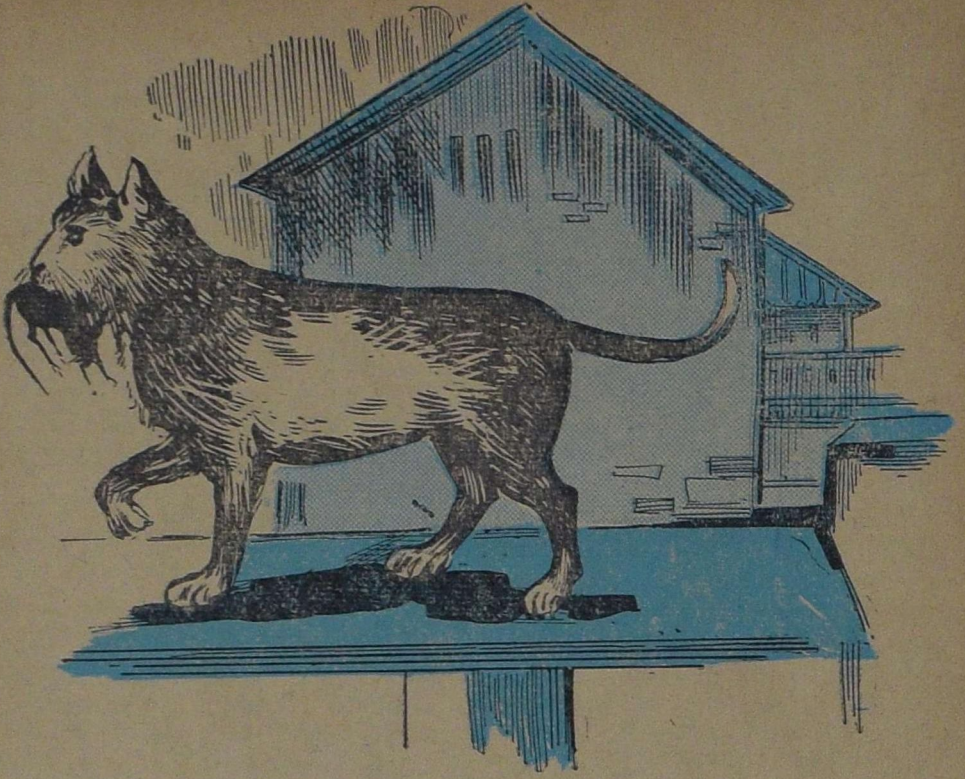
“சாம்பசிவம் இறந்த பிறகு சுலபமாக வீட்டைச் சோதித்து அந்தப் படத்தைக் கண்டு பிடிக்கலாம் என்று திருடர்கள் முயன்றார்கள். பல இடங்களிலும் தேடிவிட்டுக் கடைசியில் புத்தக அறையில் தேட முயன்றபோதுதான் நீங்கள் வந்து காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டீர்கள். வைரத்தையும் எடுத்துவிட்டீர்கள். அறையை நன்றாகத் தேடிக்கிடைக்கவில்லை என்று கண்டதும் நீங்கள்தான் எடுத்திருப்பீர்கள் என்று முடிவு செய்து உங்களை மடக்கிப் பிடுங்கி விடுவதென்று முடிவு செய்தார்கள். நேற்று மாலை ஜமீன்தார் வீட்டில் சிறைப் படுத்தும் உத்தேசத்துடன் சந்தானம் உன்னைக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு போவதைப் பார்த்ததும், கூர்க்காத் தலைவன் யோசனைப் படி வழியில் காரை மடக்கி உன்னை மட்டும் தூக்கிக்கொண்டு போய், பயமுறுத்திப் படத்தை வாங்கிக் கொண்டு விட்டார்கள். நான் சொல்வது சரிதானா?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“இதிலே சந்தானத்தின் பங்கு எவ்வளவு என்று சொல்ல வில்லையே!” என்றான் ராகவன்.

“சொல்கிறேன்; ஆனால் அது ஒரு தனிக் கதை” என்று ஆரம்பித்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

(அடுத்த இதழில் முடிவுறும்.)

மியாவ், மியாவ்!

ஆர். என். ராஜன்

அன்று மியாவ் மாமா மிகவும் வருத்தமாக இருந்தார். அதற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா? அன்றுதான் அவருடைய செல்லக் குழந்தையான குட்டி மியாவுக்கு ஒரு மாதம் நிறைந்திருந்தது. அதை விசேஷமாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்று எந்த அப்பா அம்மாவுக்குத்தான் ஆசை இருக்காது? அதனால் தம் குழந்தைக்குப் பரிசு ஒன்று அளிக்கவேண்டும் என்று அவருக்கு விருப்பம். வெகு நேரம் தேடி அலைந்தும் அவர் விரும்பிய பொருள் கிடைக்கவில்லை.

ஒரு வயது ஆகும் முன்பே நம் வீட்டுக்குக் குழந்தைகளுக்

குச் சாதப் பருக்கையைக் கொடுக்கிறோம், இல்லையா? அதுபோல மியாவ் மாமாவும் தம் குழந்தைக்கு முதல் முதலாக எலிக்குஞ்சு ஒன்றைப் பரிசாக அளிக்க விரும்பினார். ஆனால் வீட்டில் வேட்டை அகப்படவில்லை. குழந்தையை ஜாக்கிரதையாக இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, பக்கத்து வீட்டில் எலிக்குஞ்சு வேட்டைக்குச் சென்றார்.

பக்கத்து வீட்டு மியாவ் மாமா தங்கள் வீட்டுக்கு வரப் போகிறார் என்று அங்கே இருந்த எலிக்குஞ்சுகளுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவர்கள் எப்போதும்போல் அறையில்

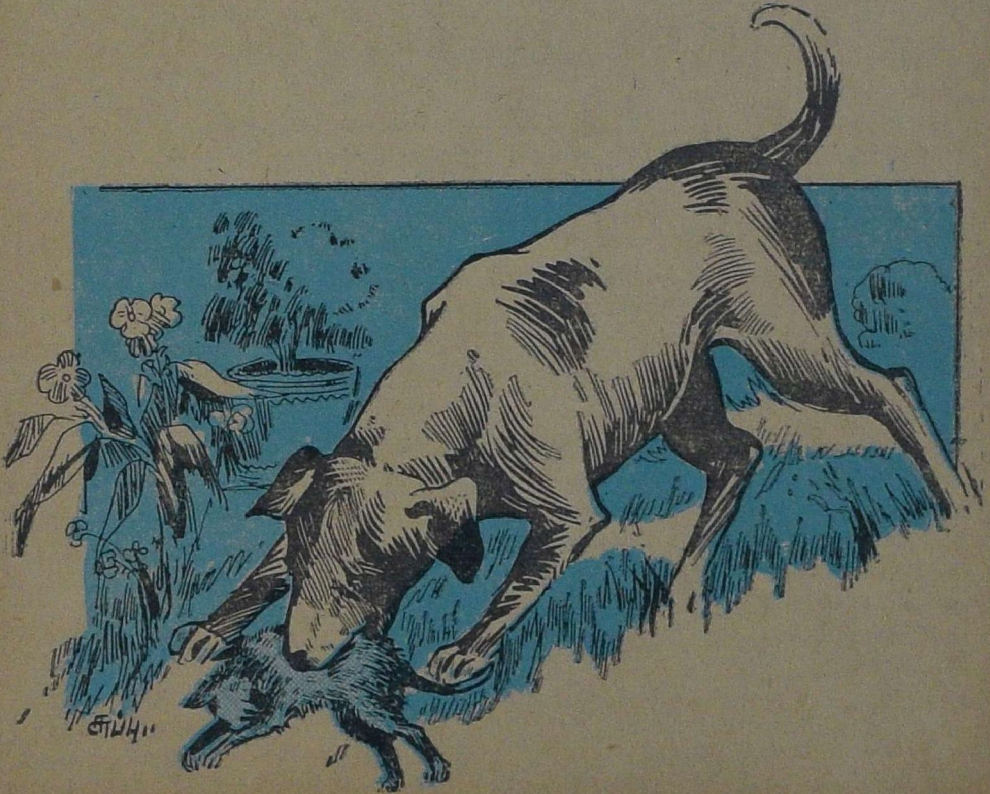

அரிசி மூட்டையைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கும்மாளம் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மியாவ் மாமா மெதுவாகப் பதுங்கிப் பதுங்கி அங்கே சென்று பார்த்தார். சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. திடீரென்று அவர்கள் மீது ஒரே பாய்ச் சலாகப் பாய்ந்தார் மியாவ். அவ்வளவுதான்! அடுத்த விநாடி தம் வாயில் அழகான எலிக்குஞ்சு ஒன்றைக் கவ்விக் கொண்டு வெளியே வந்தார். பாவம்! அந்தக் குஞ்சு எமன் வாயில் சிக்கிவிட்டோமே என்று பயந்து, யாராவது வந்து நம்மைக் காப்பாற்ற மாட்டார்களா என்று, 'கீச்சுக் கீச்சு' என்று மெதுவாகக் கத்திற்று.

மியாவ் மாமாவுக்குத் தலை கால் ஒன்றும் புரியவில்லை.

குழந்தைக்கு வேண்டிய பரிசு கிடைத்துவிட்டது என்று சந்தோஷமாக வீட்டுக்கு வந்தார். வீட்டில் வந்து பார்த்தால் 'பகீர்' என்றது அவருக்கு. அங்கே குட்டி மியாவைக் காணவில்லை. வீடு பூராவும் ஓடி ஓடித் தேடினர். ஊ..ஹும்! என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை. ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. கண்களில் நீர் துளும்பியது. அழுதுகொண்டே வாசலுக்கு வந்தார்.

வாசலுக்கு வந்து பார்த்தது தான் தாமதம், மியாவுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. கைகால்கள் எல்லாம் வெட வெட என்று நடுக்க ஆரம்பித்தது. ஏன் தெரியுமா? கொஞ்ச தூரத்தில் எதிர் வீட்டு 'டாமி' குட்டி மியாவைத் தன் வாயில் கவ்விக் கொண்டு நின்றிருந்தது.

டாமி எதிர்வீட்டு நாய். குட்டி மியாவின் அழகான கண்கள் வெளியே விழுந்துவிடும்போல் பிதுங்கி இருந்தன. வெண்மையான பந்து போன்ற தலை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. உயிர் போகும் குரலில், “மியாவ் மியாவ்!” என்று ஏதோ பேசியது. அது என்ன சொல்லிற்று, தெரியுமா?

“அம்மா! நீ சொன்னதைக் கேட்காமல் வெளியே வந்து வாசலில் எட்டிப் பார்த்தேன். இதோ, உயிர் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. என்னை யார் காப்பாற்றுவார்?” என்று கத்திற்று. இதைக் கேட்டுக் கொண்டே வாசலில் நின்றிருந்த மியாவ் மாமாவுக்கு எப்படி இருக்கும்?

‘கடவுளே; நான் என்ன செய்வேன்! என் குழந்தையை

எப்படிப் காப்பாற்றுவேன்!’ என்று வாயை விட்டு அலறினார். உடனே வாயிலிருந்த எலிக்குஞ்சு கீழே குதித்து, “தப்பினேன், பிழைத்தேன்” என்று தாவி ஓட்டமாக ஓடியது.

இதற்குள் என்ன நடந்தது தெரியுமா? தெருவில் டாமிக்குப் பக்கத்தில் முனிசிபாலிடி நாய் பிடிக்கும் லாரி ஒன்று சத்தமில்லாமல் வந்து நின்றது. திரும்பிப் பார்த்த டாமி வாயில் கவ்விக்கொண்டிருந்த குட்டி மியாவைத் ‘தொப்’ என்று கீழே போட்டு விட்டு ஓட்டம் பிடித்தது. மியாவ் மாமா மின்னல் வேகத்தில் ஒரே தாவாகத் தாவி, மியாவ் குடிப்பைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்.

இறைவன் இருக்கிறார்!

தழந்தை: தஞ்சைக் கூட்டில் கத்தவிட்டுக்
தந்வி எங்கே போதது?

அம்மா: தஞ்சு தின்னும் இரையைத்தேடக்
தந்வி வெளியே போதது.

தழந்தை: தஞ்சைக் கூட்டிப் போயிடாமல்
தந்வி தனியே போததே!

அம்மா: பிஞ்சுச் சிறுது தஞ்சுக்கின்னும்
பெரிசு ஆக வில்லையே!

தழந்தை: கூட்டி லுள்ள தஞ்சைக்காக்கக்
கூட யார் இருக்கிறார்?

அம்மா: நாட்டி லுள்ளோர் உயிரைக்காத்தும்
நல்லி றைவன் இருக்கிறார்.

பழையதும் தயிரும

ப. ரா.

இட்வி-சாம்பார், தோசை-மிளகாய்ப் பொடி, பூரி-உருளைக் கிழங்கு என்றெல்லாம் உயர்ந்த வகைப் பலகாரங்கள் உலவி வரும் இந்தக் காலத்தில், 'பழையதும் தயிரும' என்ற தலைப்பைக் கண்டு பலர் திடுக்கிடக்கூடும். அவர்கள் இந்த எளிய உணவின் மகிமையை உணர்ந்து கொள்ளவே இந்தக் கதை.

பூப்பந்தல் என்ற ஓர் ஊரில் வாழ்ந்த தனபால முதலியார் பெரும் பணக்காரர். நெல், கரும்பு, வாழை விளையும் பூமியெல்லாம் அந்த வட்டாரத்தில் அவருக்கே சொந்தமானவை. அவர் குணமும் தங்கமானதுதான். யாருக்கும் இல்லை என்னுது வழங்குவார். அவரிடம் ஒரே ஒரு கெட்ட குணம் மட்டும் இருந்தது. அது என்னவென்றால், உணவு விஷயத்தில் சிறிதும் கட்டுப்பாடு இல்லாததுதான்.

நாவிற்கு அடிமையாகி விட்ட அவர், நெய்யிலும் சர்க்கரையிலும் செய்த பண்டங்களை மிதமிஞ்சி உண்பார். 'உண்பார்' என்பதைக் காட்டிலும் 'தம் வயிற்றில் திணித்துக் கொள்வார்' என்பது பொருந்தும். இதன் காரணமாக மலச்சிக்கலுக்கும் பிணிகளுக்கும் ஒருங்கே ஆளாகி அவர் சங்கடப்பட்டார்.

ஆங்கில டாக்டர்கள் கணக்கற்ற ஊசிகள் போட்டு மருந்து ஏற்றினார்கள். யூனனி ஹகீம்கள் இனிப்பு லேகியங்களைப் பரிமாறினார்கள். ஆயுர்வேத வைத்தியர்கள் ஒரு பர்லாங்குத் தூரத்துக்கு நெடிவீசும் சூரணங்களையும் பஸ்மங்களையும் முகங்கோணுது அளித்தார்கள். ஹோமியோபதி மாத்திரைகளும் தரப்பட்டன.

பலன் மட்டும், பூஜ்யந்தான்! முதலியார் நியம - நெறிகளை அநுஷ்டிக்க எவ்வளவோ முயன்

றார். ஒரு முறை பகல் பூராவும் உபவாசம்கூட இருந்தார். ஆனால் அன்றிரவு அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை. எல்லோரும் தூங்கிய பின் ஒசையின்றி அடுக்களையில் நுழைந்து அகப்பட்டதை விழுங்கினார்.

தனபால முதலியாரின் குமாஸ்தா குப்புசாமி மிக்க நாணயஸ்தர். புத்தி கூர்மை உள்ளவர். அவர் எஜமானரிடம் போய் ஆரோக்கிய வழிகளைக் கடைப்பிடிக்குமாறு வேண்டினார். எல்லாம் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காயிற்று.

உடல் நலத்திற்கு ஒவ்வாத பொருள்கள் எதுவும் எஜமானர் கையில் கிடைக்காதவாறு அவர் முயற்சிகள் செய்யப் போக, அதன் பலன் விபரீதமாயிற்று. இயற்கையில் பரம சாந்த-சொருபியான முதலியார், வேண்டியது கிட்டாத போது நரசிம்மாவதாரம் எடுத்து வீட்டைத் திமிலோகப் படுத்தினார். குழந்தை போல் அடங்காப் பிடாரித்தனமாக நடந்துகொண்டார். வைத்தியர்களும் மந்திரவாதிகளும் பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொழுத்து வந்தார்கள்.

இத்தகைய ஒரு நிலைமை இன்னும் எத்தனை காலந்தான் நீடிப்பது? குமாஸ்தா குப்புசாமியின் வயிறு எரிந்தது. ஆய்ந்தோய்ந்து அலசிப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார் அவர். வராந்தாவில் சாய்வுநாற்காலியைப் போட்டு, கால்களைப் பரப்பிக்கொண்டு படுத்திருந்த முதலியாரை விநயத்துடன் அணுகினார்.

மத்தியானன் போஜனம் செய்த திலிருந்து வாட்டத் தொடங்கிய வயிற்றுவலி சற்று முன்புதான் சிறிது ஓய்ந்து முதலியாருக்கு ஓர் 'இன்டர்வெல்' அளித்திருந்தது. அவர் அரைத் தூக்கத்தில் கண்மூடிக் கிடந்தார். "எஜமான்!"

என்று குப்புசாமி விளித்ததும் மெல்லக் கண்களைத் திறந்து பார்த்து, “வாருங்கள், கணக்கப் பிள்ளை. என்ன வேண்டும்?” என்று விசாரித்தார்.

“பெரிய விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. நாளைக் காலையில் எஜமானும் நானும் மாக இப்படி எங்கேயாவது சென்று உலாவிவிட்டு வரலாமோ என்று ஆசைப்பட்டேன்....”

“உலாவுவதா? இந்தக் கோணிப் பை போன்ற உடலை வைத்துக் கொண்டு வீட்டினுள் வளைய வருவதே கிரமமாக இருக்கிறதே, ஐயா!” என்றார் முதலியார், சிரித்தவாறே.

“இல்லை, எஜமான், உலாவுவது என்றால் நடந்துதான் செல்ல வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. நம் வில்வண்டியைக் கட்டிக் கொண்டு தாராளமாகப் போகலாம். இப்போது வசந்த காலத்துவக்கம், பாருங்கள். இளந்தென்றல் வீசத் தொடங்கியிருக்கிறது. நாற்புறமும் பச்சைப் பசேலென்று கண்களைக் குளிரவைக்கும் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு அநுபவித்தும், காற்றின் இனிமையில் திளைத்தும்....” என்று கணக்கப் பிள்ளை சரமாரியான வர்ணனையில் இறங்கினார்.

முதலியார் மயங்கவே மறுநாள் உல்லாச யாத்திரை செல்வதென்று ஏற்பாடாயிற்று.

* * *

மலையைச் சுற்றி வளைந்து உச்சிக்குச் சென்றது குறுகலான அந்த வண்டிப் பாதை. குப்புசாமி தாம் வெறும் கணக்குப்பிள்ளை மட்டுமல்ல, வண்டி ஓட்டுவதிலும் இணையற்ற குரர் என்று நிரூபித்துக் காட்டினார். செங்குத்தான வண்டித்தடம், இருபுறமும் கிடுகிடு பாதாளம் என்று சொல்லத்தக்க பள்ளங்கள்-இவற்றை அநுசரித்து ஒற்றை மயிலைக் காளையை லாகவமாகச் செலுத்தினார். தனபால முதலியார் கழுத்தை வெளியே நீட்டி மலை வளத்தைக் கண்களால் பருகினார். பட்சி ஜாலங்கள் எழுப்பிய இன்னொலி

கள் அவர் காதில் அமுதைச் சொரிந்தன.

ஆனால்....?

இடையிடையே அந்தப் பாடும் வயிற்றுவலி வந்துவிடும். விலா வின் ஒரு பக்கமாக முள்ளால் குத்துவது போல் சுருக்கென்று தைக்கும்; அப்போதெல்லாம், “ஐயனே, முருகா!” என்று அலறுவார் அவர்.

“எஜமான், மலையுச்சிக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டோம். அதோ அந்த மரத்தடியில் மெத்தையை விரிக்கிறேன். வண்டியிலிருந்து இறங்கி ஆயாசம் தீரக் கொஞ்சம் படுத்திருங்கள்” என்று கணக்குப்பிள்ளை வேண்ட, முதலியார் மெதுவாக இறங்கினார்.

மரத்தடியில் படுத்துக்கொண்ட தனபால முதலியார் நாற்புறமும் பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, “அடேயப்பா! என்ன பயங்கரமான காடு! பட்டப் பகலில்கூடச் சூரிய வெளிச்சம் நுழைய முடியாமல் இங்கே இருண்டு கிடக்கிறதே!” என்று வியந்தார்.

“ஆமாம், எஜமான். துஷ்ட மிருகங்கள் சுயேச்சையாகத் திரிவதற்கு இதைவிட நல்ல இடம் வேறு எது இருக்க முடியும்?” என்றார் குமாஸ்தா.

தனபால முதலியார், ‘துஷ்ட ஜந்துக்கள்’ என்ற சொல் கேட்டதும் சற்றுத் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தவராய், “என்ன, இந்தக் காட்டில் புலி, சிங்கம் போன்ற கொடிய விலங்குகள் வசிக்கின்றன என்கிறீரா?” எனக் கேட்டார். அவருடைய கோழைமனம் பதறத் தொடங்கிவிட்டது.

“இருக்கின்றன, எஜமான். ஆனால் அவை மனிதர் இருக்கும் திசையில் வருவதில்லை. அப்படித் தவறி வந்தால் அவர்களை ஒன்றும் செய்வதுமில்லை....”

“அதெப்படி ஐயா, நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியும்? புலி மனிதர்களை அடித்துத் தின்ற செய்திகள் எத்தனையோ நான் பத்திரிகையில் படித்திருக்கிறேனே.”

“இருக்கலாம், எஜமான். தலை விதி அப்படி இருந்தால், நம்மால் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லையே!”

“பின், இவ்வளவு தெரிந்திருந்துமா வேண்டுமென்று ஓர் ஆபத்தான இடத்துக்கு என்னைக் கூட்டிவந்தீர்?” அவர் குரல் சிறிது கடுமையாக இருந்தது. குப்புசாமி பதிலே சொல்லவில்லை.

“என்ன, நான் கேட்கிறேன். பேசாமல் விழித்துக்கொண்டு நிற்கிறீர்?”

“ஒன்றுமில்லை, எஜமான்... அதோ... அங்கே...” குமாஸ்தாவின் உரை குழறியது. கண்கள் பிதுங்கி வெளியே வந்துவிடும் நிலையிலிருந்தன. அவர் கூட்டிக் காட்டிய திசையில் தனபால முதலியார் திரும்பி நோக்கினார்.

அவரது இதயம் அப்படியே ஒரு துள்ளுத் துள்ளி, ‘பக்’கென்று நின்றிவிட்டது. “ஐயோ, புலி!” என விரிட்டார் அவர்.

சந்தேகத்துக்கிடமின்றி அங்கே ஒரு பிரம்மாண்டமான புலி நின்று அவர்களிருவரையும் கண் கொட்டாது நோக்கிக்கொண்டிருந்தது! அது எந்த நிமிஷம் பாயுமென்று சொல்ல முடியவில்லை.

“அட பாவி! நான் பயந்த படியே ஆகிவிட்டதே!” என்று குமாஸ்தாவைப் பார்த்து, பற்களைக் கடித்தார் முதலியார்.

மறுகணம் காடெங்கும் எதிரொலிக்கும் படியான ஒரு பயங்கர

உறுமலுடன் புலியும் அவர்களை நோக்கி ஓர் அடி முன்னால் வந்தது.

“எஜமான், ஏறுங்கள், ஏறுங்கள்” என்று கத்தினார், ஏற்கனவே மூக்கணையில் ஏறி நின்று விட்ட குமாஸ்தா. ஆனால் முதலியார் வண்டியின் படியிது கால் வைக்குமுன்பே வண்டி புறப்பட்டு விட்டது.

கிளம்பினால் பிறகு நிற்க வேண்டுமே! ஊஹும். அதுதான் இல்லை. மலைச் சரிவில் மயிலைக் காளை பாய்ந்து சென்றது.

“ஓய் குப்புசாமி! நிறுத்தும்! நிறுத்தும்!” என்று தொண்டை கிழியக் கூவிக்கொண்டு வண்டியின் பின்னால் ஓடத் தொடங்கினார் முதலியார். புலி பின் தொடருகிறதா இல்லையா என்று திரும்பிப் பார்க்க அவருக்குத் தைரியமில்லை. ஆனால் அவருடைய கால்களுக்கு, ஓடும் ஓர் அமானுஷ்யமான சக்தி வந்துவிட்டது. தமது பெருத்த தேகத்தைச் சுமந்துகொண்டு வியக்கத் தக்க வேகத்துடன் அவர் ஓடினார்.

அரை மைல் தூரம் கடந்து பார்த்தால், ஒரு திருப்பம். அதில் வண்டி நிற்குகொண்டிருந்தது. ஆனால் குப்புசாமியைக் காணோம்!

தனபால முதலியார் ஒரு ‘பிரேக்’ போட்டு நின்றார்; திரும்பிப் பார்த்தார். நிச்சயமாய்ப் புலி அவரைப் பின்தொடரவில்லை என்று தெரிந்ததும் ஆயாசம் தாளாமல் கிழே உட்கார்ந்தார். மேல் மூச்சு வாங்குவது நிற்க, சில நிமிஷங்கள் பிடித்தன. “அப்பா! பிழைத்தோம்!” என்று பலமுறை தம் வாய்க்குள் சொல்லிக்கொண்டார்.

“சுத்தத் துரோகிப் பயல்! என் உயிரைப் புலிக்குக் காவு கொடுத்தாலும் பரவாயில்லையென அவன் முதலில் தப்பிவிட்டான். அவன் வரட்டும், சொல்கிறேன்” என்று கறுவினார். அருகில் ஓடிய நீரோடையில் முகத்தையும் உடலையும் கழுவிக்கொண்டார். ஓரிரு சிரங்கை நீரை அள்ளிப் பருகினார்.

அப்போதுதான் அவருக்குத் தம்

உடலில் புத்துணர்ச்சி பொங்கியிருப்பது தெரிந்தது.

வயிற்றிலும்கூட அவர் அது வரை அநுபவித்தறியாத ஒரு புது விதமான உணர்ச்சி. அது வலி அல்ல என்று மட்டும் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடிந்தது. “ஓகோ பசி, பசி என்கிறார்களே, இதுதான் போலிருக்கிறது” என்று தனபால முதலியார் நினைத்துக்கொண்டார்.

இப்போது உணவை நாவு கேட்க வில்லை; வயிறுதான் கேட்டது. ஆனால் இந்த மனித வாசனையே அற்ற இடத்தில், தனியாக விடப்பட்ட நிலையில், எதை உண்பது? வேப்பங்காய் கிடைத்தால்கூடப் பரவாயில்லை போலிருக்கிறதே!

அவர் நாலு பக்கமும் பார்த்தார். அருகிலேயே ஒரு கற்சட்டியும் பெரிய வாழையிலை ஒன்றும் இருப்பதைக் கண்டார். அது திடீரென்று எங்கிருந்து வந்து முளைத்தது என்றுதான் புரியவில்லை.

எப்படி இருந்தால் என்ன? பசி அவர் வயிற்றைக் கிள்ளியெடுத்தது. முதலியார் கற்சட்டியை நெருங்கி உட்கார்ந்தார். தயிர் கலந்து பிசைந்த பழைய சாதம் வெள்ளை வெளேரேன்று தோன்றிக் கண்ணை மயக்கியது. கூடவே ஓர் இலை; அதில் வடுமாங்காய் ஊறுகாய் வேறு! கூசாமல் சாதத்தை இலையில் போட்டு, விழுங்க ஆரம்பித்தார். ஐந்தே நிமிஷத்தில் கற்சட்டி காலியாயிற்று.

கையைக் கழுவினார், துண்டை விரித்து மரத்தடியில் படுத்தார். குறட்டைச் சப்தம் கிளம்பியது.

தனபால முதலியார் தூக்கம் கலைந்து கண் விழிக்கும்போது மாலை ஆகியிருந்தது. எதிரே குமாஸ்தா குப்புசாமியும் இன்னொரு ஆளும் பயபக்தியுடன் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள்.

“ஓய் குப்புசாமி, நல்ல வேலை செய்தீர், ஐயா!”

அவர் குரலில் கோபம் இல்லை; இகழ்ச்சி மட்டும் தொனித்தது.

“மன்னிக்க வேண்டும், எஜமான்!”

“என்னை இந்நேரம் புலி விழங்கியிருந்தால்?”

“அந்தப் புலி உங்களை விழுங்காது என்று எனக்குத் தெரிந்து தான், ஏஜமான்...”

“ஏன் ஐயா, விழுங்காது?”

“ஏன் என்றால், அது புலியே அல்ல.”

“என்ன, என்ன! பின் என்ன மிருகம் ஐயா, அது?”

“ஏஜமான், அது மிருகம் அல்ல. கேவலம் புலித்தோல் போர்த்த ஒரு மனிதன்தான் உங்களை அப்படிக்க கதி கலங்க அடித்து விட்டான்.”

“என்ன! மனிதனா? நான் கதி கலங்கி விட்டதாகச் சொல்கிறீரே, நீர் மட்டும்?” என்றார் முதலியார்.

“நான் பயப்படவில்லை, ஏஜமான். ஏனென்றால், அந்தப் புலி வேஷம் அங்கே பிரசன்னமாயிருப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ததே நான்தான்.”

முதலியார் திணறிப் போனார். இப்போது அவருக்குச் சிறிது கோபமும் வந்தது.

“அப்படியானால், எதற்காக இந்தக் கேலிக் கூத்தெல்லாம் நடத்தினீர்?”

“மன்னிக்க வேண்டும், ஏஜமான். உங்கள் உடல் நலனைக் காக்கும் பொருட்டு நீங்கள் நாள் தோறும் ஏதேனும் ஒரு வகைத் தேகப்பயிற்சி செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினேன். நீங்கள் செவிசாய்க்கவில்லை. ஆனால் இன்று புலியைக் கண்டு பயந்து நீங்கள் ஓடிய ஓட்டத்தில் தேவைக்கு அதிகமான உடற்பயிற்சி செய்துவிட்டீர்கள்.

“அடுத்தபடி நான் வைத்திருந்த தயிர் கலந்த பழையமுதை உண்டீர்கள். எளிய, உத்தமமான உணவு அது. ஜீரணசக்தியை இழந்து பலஹீனமாகியிருக்கும் உங்கள் வயிற்றுக்கு அதிகப் பாரம் தராமல் பசியை ஆற்றியது அது. வயிற்று வலியும் தலைகாட்ட

வில்லை. அதன் பலனாக, அயர்ந்த இன்பமான நித்திரையையும் அநுபவித்தீர்கள். இல்லையா?” என்று முடித்தார் குப்புசாமி.

“ஆயிரம் யானைப் பலம் வந்த மாதிரி இருக்கிறது குப்புசாமி! நீரே உத்தமமான மனிதர்!” என்று எழுந்து குமாஸ்தாவை அப்படியே மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார் முதலியார். அவர் கண்கள் நன்றிக் கண்ணீர் சொரிந்தன.

அறுந்த காற்றூடி

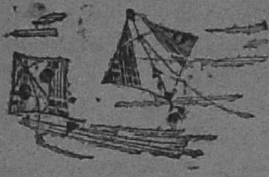
ஆர். ஜயா

அன்று மாலை பள்ளியிலிருந்து
சீக்கிரமே வந்துவிட்டான்
ராழு. காற்றூடி நண்பர்களை அதிக
நேரம் காத்திருக்கச் செய்யக்
கூடாது என்பது அவன் எண்ணம்.
தாயார் கொடுத்த காபியை
மடக் மடக்கென்று குடித்துவிட்டு
வெளியேறினான். இவன் வரவுக்

கென்றே எதிர் நோக்கியிருந்த
நண்பர்களுள்லாம், “டேய்!
அதோ ராழு வே வந்துவிட்
டாண்டா. வாங்கடா போவோம்”
என்று ஆரவாரம் செய்துகொண்டு
ஆளுக்கொரு காற்றூடியுடன்
கிளம்பினார்கள்.
ராழு செல்வங்கொழிக்கும் குடும்

பத்தில் ஒரே மகன். அத னால் அவ னுக்குப் பல சலுகைகள் கொடுக்கப் பட்டிருந்

தன. அவனைச் சுற்றிப் பல நண்பர்கள் எப்போதும் வட்ட மிட்டுக்கொண்டே யிருப்பார்கள். அவனுக்குக் கிடைக்கும் சிற்றுண்டி எதுவானாலும் நண்பர்களுக்குப் பங்கிட்ட பிறகுதான் தானும் உண்பான். அவன் நன்றாக படிக்கக்கூடிய வன்தான். ஆனாலும் குடும்ப கௌரவத்திற்காக அவன் தகப்பனார் அவனுக்கு 'டியூஷன்' வைத்திருந்தார். படிப்பில் சூழிகையாயிருப்பது போலவே விளையாடுவதிலும் கெட்டிக்காரன்தான். பள்ளியில் விளையாட்டுப் போட்டி என்றால் ராமுதான் முதல். காற்றாடி விடுவதிலோ அவனுக்கு அவனேதான் இணை. ராமுவுக்கு இதில் பெருமை மிகவும் உண்டு; ஏன், கர்வமுங்கூட.

அன்று ராமு கோபுவின் வீட்டுக்குத் தன் நண்பர்களுடன் பீடு நடை போட்டுச் சென்றான், கையில் காற்றாடியுடன் கோபு வீட்டு மொட்டை மாடி பலவிதத்திலும் இவர்களுக்கு வசதியாக இருந்தது.

மாடியை அடைந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தான். காற்றாடி 'சீசன்' அது. ஆகையால் பல காற்றாடிகள் பட்டாம்பூச்சிகள் போல் மேலே பறந்து கொண்டிருந்தன. அன்று நல்ல வேட்டைதான் என்று ராமு கருதினான். உடனே தன் காற்றாடியைப் பறக்க விட்டான். 'விர்'ரென்ற இரைச்சலுடன் அது மேல் நோக்கிப் பறந்தது. கணநேரத்திலே காற்றாடி எந்தத் திசையில் இருக்கிறதென்பதை அறிய முடியாமல் செய்துவிட்டது.

வைகுண்ட ஏகாதசியின் போது 'பரமபதம்' விளையாடுவது உங்களுக்குக் கவனமிருக்கலாம். பல கஷ்டங்கள் பட்டு நமது காய் கடைசித் தருணத்தை அடைந்துவிடும்.

இனி நமக்குத்தான் வெற்றி என்று இறுமாந்திருக்கும்போது எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடந்துவிடும். அருகதன் பாம்பின் தலைமேலே நம் எண்ணிக்கை வந்து முடியும். அவ்வளவுதான். நம்பிக்கைத் தூண் சரிந்துவிடும். ஆரம்பித்த இடத்திலே நமது காய் வந்து நிற்கும். நாம் அதுவரை பட்ட கஷ்டமெல்லாம் வீணாகிவிடுகிறது ஒரு விநாடியிலே. அதுபோலத்தான் மனிதனின் வாழ்க்கையிலும் சில சம்பவங்கள் நடந்துவிடுகின்றன. படிப்படியாக முன்னேறி, புகழின் கடைசிப் படியை அடைந்து விட்டோம் என்று எண்ணும்போது எதிர்பாராவிதமாக, தலைகுப்புறக் கீழே விழுந்துவிடுகிறான்.

ராமுவுக்கும் அந்தச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. ஒவ்வொரு காற்றாடியாக 'டீல்' போட்டு அறுத்தெறிந்து விட்டான். கடைசி முறையாக ஒரு காற்றாடி பாக்கி இருந்தது. அதன்மீது கவனம் செலுத்தினான். அந்தச் சமயத்திலே தான் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடந்தது. ராமுவின் கை லேசு தட்டியது. கயிறு தனியாக வந்தது. அப்போதுதான் உணர்ந்துகொண்டான், அவன் காற்றாடி அறுப்பட்டுவிட்டது என்பதை. தன்னுடைய காற்றாடியை அறுத்தெறிந்தவன் யாராயிருக்கக்கூடும் என்பதை அறிய அவசரப்

பட்டான். கைப்பிடிச் சுவரின் மேல் நின்று பார்த்தான். ஆம்; மூன்றாவது வீட்டு மாடியிலே ஒரு பெண் காற்றாடி விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் காற்றாடியுடன் தான் ராமுவின் காற்றாடியும் பறந்துகொண்டிருந்தது. அவன் உள்ளம் கொதித்தது. வெற்றிப் புன்னகையோடு அந்தப் பெண் ராமுவைத் திரும்பிப் பார்த்த போது, 'எரிகிற நெருப்பிலே எண்ணெய் ஊற்றுவது போல்' இருந்தது. மேலும் அங்கேயிருந்தால் தன் பொறுமையைப் பறிகொடுப்பது மட்டுமல்ல; தன் பெருமையையும் பறிகொடுக்க நேரிடும் என்பதை அறிந்த ராமு அங்கே அரைக்கணமும் இருக்கப் பிடிக்காமல், விடு விடு என்று வீட்டுக்கு நடையைக் கட்டினான்.

ஒரு பெண் - அதிலும் முன்பின் அறியாதவள் - தன்னைத் தோற்கடித்து விட்டதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. அன்று இரவு தூக்கமே வரவில்லை. மறுநாள் பள்ளியிலும் கவனத்துடன் நடந்துகொள்ளவில்லை. எப்படியாவது அன்று அந்தப் பெண்ணைப் பழிவாங்கிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தான். எதிர் நோக்கியிருந்த நேரமும் வந்தது. அடித்தது மணி; விரைந்தான் வீட்டிற்கு; எடுத்தான் காற்றாடியை; ஓடினான் கோபு வீட்டுக்கு.

பல நாட்கள் பட்டினியிருந்த வேங்கைக்கு இருக்குமிடம் தேடி இரை கிடைத்ததுபோல் இருந்தது, அந்தப் பெண் நின்றுகொண்டிருந்தது. ஆம் - தேடிய பொருள் கிடைத்துவிட்டது. அந்தப் பெண்ணின் காற்றாடியைக் கண்டு கொண்டாவிட்டான் ராமு. அந்தத் திசையை நோக்கித் தன் காற்றாடியைப் பறக்க விட்டான். இரண்டும் சிறிது நேரம் இணைந்தே சென்றன. பிறகு.. பிறகு என்ன? கயிறு தனித்து வந்துவிட்டது அவன் கைக்கு. அவ்வளவுதான்; அதற்கு மேல் அவனால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. வெறி பிடித்தது. இன்னொரு காற்றாடியை விட்டான். போட்டி போடுவதற்கல்ல; வஞ்சம்

தீர்த்துக்கொள்ள? கயிற்றைச் சிறிது தளர்த்தினான். அந்தப் பெண்ணின் அருகே சென்றது. இன்னும் சிறிது விட்டான். ஆம், அவன் எதிர்பார்த்தது நடந்து விட்டது. அந்தப் பெண்ணின் தலைப் பின்னலிலும் காதிலும் நூல் சுற்றிக்கொண்டது. இந்த முறை கயிற்றைத் தளர்த்தவில்லை. இறுக்கிப் பிடித்துத் தன் பக்கம் இழுத்துக்கொண்டான். அடுத்த கணம் 'ஆ' வென்ற அவறல். சுவர் ஏறிப் பார்த்தான். அந்தப் பெண் பாவாடையால் தன் காதை அடிக்கடி துடைத்துக்கொண்டும் சிறிது நேரத்திற்கு ஒரு முறை தன் ஜிமிக்கியைக் காணாமே என்று அழுதுகொண்டிருப்பதையும் கண்டவுடன்தான் அவனுக்கு மன நிம்மதி ஏற்பட்டது.

அந்தப் பெண் இவனை நோக்கிய போது கைகொட்டி நகைத்தான். அவள் அழகையைக் கண்டு ஆனந்தம் கொண்டான். வந்த காரியம் முடிந்தது. வீட்டுக்கு நடை கட்டத் திரும்பினான்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் அங்கே ஓர் அதிசயம் அவனுக்குக் காத்திருந்தது. ரங்குனிவிருந்த அதையும் அதை புருஷனும் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டுப் போனதாகக் கூறினார்கள். கடிதப் போக்குவரத்துக் கூட இதுவரையில் கிடையாது! அப்படியிருக்க அதை வந்துவிட்டுப் போனான் என்பதைக் கேட்ட போது அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதையின் திடீர் விஜயத்தின் காரணத்தைத் தாயாரிடம் கேட்டான்.

தாயார் கூறியதாவது: ரங்குனினிலே அதை புருஷனுக்கு நல்ல வேலை. ஏராளமான பணம் சேர்ந்து விட்டது. தாய்நாட்டையும் தம் உறவினர்களையும் காணாமல் இருப்பது அவர்களுக்குக் கஷ்டமாகத் தோன்றவே வேலையை விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டார். அவர் இவ்வூரிலிருக்கும் தம் உடன்பிறந்தவள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். நாமும் இங்கேதான் இருக்கிறோம் என்பதை அறிந்ததும் வீடு தேடிக்கொண்டு இங்கே வந்துவிட்டுப் போனார்கள்.

"இவ்வூருக்கு வந்து எத்தனை

நாட்களாகிறதாம்?" என்று ராமு கேட்டான்.

"மூன்று தினங்கள்தான் ஆகிறதாம்" என்றான் அவன் தாய். உடனே ராமு பிடிவாதம் பிடித்துத் தன் தந்தையை அழைத்துக் கொண்டு அத்தையின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

"அம்ம! இதோ என் மகன் வந்திருக்கிறான், பாரு. நீ வந்திருக்கிறாய் என்று சொன்னதுமே இப்போதே போய் அத்தையைப் பார்த்தால்தான் ஆச்சு என்று பிடிவாதம் பிடித்தான். அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்" என்று ராமுவின் தந்தை கூறினார்.

அத்தை அருகில் வந்தான். "வாடாப்பா ராமு! இப்படி உட்காரு. ஏன் அண்ணா! என் பெண்ணை நீ பார்க்கவில்லையே! அம்மா சரோ, ஓடி வா, இதோ மாமாவும் அவர் மகனும் வந்திருக்கிறார்கள், பாரு" என்று அத்தை, தன்னுடைய மகளை அழைத்தாள்.

"இதோ வந்துவிட்டேன்மா!" என்று கூறிக்கொண்டே ஒரு பெண் ஓடிவந்தாள். அவளைக் கண்டதும் ராமுவுக்குத் தூக்கிவாரி போட்டது. ஏன், அந்தப் பெண்ணுக்கும் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். இல்லையேல் முகத்தில் அத்தனை மாறுதல்கள் உண்டாகி யிருக்குமா?

தன் பெண்ணை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டிருந்த ராமுவின் அத்தை திடீரென்று, "ஏன்மா, உன் காது ஜிமிக்கி எங்கே? காதி லே என்ன காயம்?" என்று சரோவை விசாரித்தபோது ராமுவுக்கு அங்கிருந்து ஓடி விடலாமா என்கூடத் தோன்றியது. அந்தப் பெண் கூறிய பதில் தான் அவனுக்குச் சிறிது தைரியத்தை அளித்தது.

"நான் விட்ட காற்றடியின் நூல் சிக்கிக்கொண்டு ஜிமிக்கி அறுந்து விட்டதம்மா. வேறொன்றும் இல்லை" என்றான் அந்தப் பெண்.

"ரங்குனிலேதான் பழக்கமாக இருந்தது. இவ்வூரிலே பெண்கள் காற்றடி விட்டால் கேலி செய்வார்கள். இனி இந்த விளையாட்டு வேண்டாம்" என்று அத்தை புத்திமதி கூறினாள்.

லீலா: கோபி....கோபி.... இங்கே என்னுடைய கொண்டைக்கு வைத்துக்கொள்ளும் 'ரிங்' இருந்ததே. அது எங்கேடா?

கோபி: ஓ....அதுவா..... பிரிமணை இல்லையென்று பாட்டி சொல்லிண்டிருந்தாளே. ஒரு வேளை அவதான் அதை எடுத்துண்டு போயிருப்பா!

—ஜி. பத்மினி.

"ஓ! உன் பெண்ணுக்குக் காற்றடிகூட விடத் தெரியுமா, அம்ம! உன் மருமான் ராமு காற்றடி விடுவதிலே மிகவும் சமர்த்தன். அவனை வெல்ல இந்த ஊரிலே ஒரு பயல்கூடக் கிடையாது" என்று தந்தை கூறிய போது ராமுவுக்கு என்னவோ செய்தது.

அத்தை மகள் சரோஜா சிரித்தாள். "ராமுவிடம்தான் இனி நான் காற்றடி விடக் கற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன், மாமா" என்றாள் அவள்.

தன் தவற்றை எடுத்துக் காட்டா திருந்த சரோவுக்கு நன்றி கூற ராமுவின் மனம் விழைந்தது.

15

காரை வேகமாக ஓட்டிக் கொண்டு போன சிங்காரம், சங்கரனின் உதவியோடு அடிபட்ட ஆனா தூக்கிக்கொண்டு டிஸ்பென்சரியினுள் சென்றான். தலையில் அடிபட்டு ரத்தம் முகத்தில் வழிந்து காய்ந்திருந்தது.

சுறுசுறுப்புடன் டாக்டர் ரத்தக் கரையைத் துடைத்து அடிபட்ட இடத்தில் மருந்து வைத்துக் கட்டினார். “அடா; இவனா உங்கள் காரில் அடிபட்டான், பாவம்!” என்றார் டாக்டர்.

“என்ன சார், இவனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான் சிங்காரம்.

“ஐயாசாமியின் பிள்ளை சுந்தரம் சார், இவன்! நீங்கள் இந்த ஊருக்குப் புதிதுபோல இருக்கிறது! இவனுக்குச் சற்றுப் பைத்தியங் கூட!” என்று கூறியபடி சுந்தரத்தின் கையிலே ஊசியை ஏற்றினார்.

“என்ன! ஐயாசாமியின் மகன் சுந்தரமா இவன்? ஐயோ, இவன் மீது காரை மோதவா நான்

வந்தேன்? எண்ணியது ஒன்றும் நடந்தது வேறாகவும் ஆகி விட்டதே! நாகசாமி... சங்கரா” என்று கூறி விக்கி விக்கி அழ ஆரம்பித்தான். டாக்டர் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார். சங்கரன் சிங்காரத்தைப் பிடித்து அருகிலிருந்த நாற்காலியில் உட்கார வைத்தான். நாகசாமியுடன் வந்த சுந்தரத்தின் தாயாரைத் தொடர்ந்து ஒரு சிறு கூட்டமும் உள்ளே நுழைந்தது. அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர், சிங்காரம் அலறியதைக் கேட்டு அவன் அருகிலிருந்த சங்கரனையும் பார்த்தார். அவர், “ஆ, சங்கரா” என்று அலறியபடி சங்கரனை நோக்கி ஓடிவந்து அவனைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டார்.

சங்கரன், அவர் தன் தகப்பனார்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, “அப்பா!” என்று கண்ணீர் வடித்தான். டாக்டர் அந்தச் சமயம் சிங்காரத்தைப் பார்த்து, “மிஸ்டர், இப்படிக்கொஞ்சம் வருகிறீர்களா?” என்று கூப்பிட்டார்.

சிங்காரம் விரைந்து சென்றான். “சார், உண்மையை உங்களிடம்

சொல்ல எனக்கு என்ன? சுந்தரத் திற்கு அடி பலமானதால் ரத்தப் பேராக் கு அதிகமாகிவிட்டிருக்கிறது. அந்த அம்மாஸிடம் எதுவும் சொல்லவே பயமாக இருக்கிறது. என்ன செய்வது?" என்று கேட்டார் டாக்டர்.

"சார், என் ரத்தம் பொருந்துமா பாருங்கள். நான் தருகிறேன்!" என்றான் சிங்காரம். அவன் தியாக புத்தியைக் கண்டு பிரமித்த டாக்டர் அவனைப் பார்த்து, "ஏன் சார், உங்களுக்குச் சுந்தரத்தை முன்பே தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

சிங்காரம் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான். பிறகு, "எனக்கு அவனைத் தெரியும், சார். என் ரத்தத்தைப் பரிசோதனை செய்யுங்கள்!" என்று பேச்சை மாற்றினான்.

டாக்டர் வேறு ஒன்றும் பேசாமல் ரத்தத்தைச் சோதனை செய்ய ஆரம்பித்தார். "ரத்தம், சுந்தரத்தின் ரத்தத்திற்குப் பொருந்தும், மிஸ்டர்!" என்று கூறினார். சிங்காரத்தின் உடலிலிருந்து ரத்தத்தை எடுத்து மெல்லச் சுந்தரத்தின் உடலில் செலுத்தினார் டாக்டர்.

சங்கரன், நாகசாமியைச் சுட்டிக் காட்டி ஏதோ பேசினான். பிறகு சிங்காரத்தைக் காட்டி ஏதோ பேசினான். டாக்டர் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தார். சிங்காரத்தின் முதுகில் தட்டி, "மிஸ்டர், இனிமேல் கவலையே இல்லை! சுந்தரம் பிழைத்துவிடுவான்!" என்றார்.

"பிழைத்துவிடுவானா டாக்டர்? என் மகன் பிழைத்துவிடுவானா?" என்று கேட்டாள் சங்கரி அம்மாள்.

"ஓ, பிழைத்துவிடுவான். பிழைப் பதுமட்டும் அல்ல. கார் மோதியதால் ஒரு நன்மையும் உண்டு. சுந்தரத்தின் மூளைக்கோளாறு திடீர் அதிர்ச்சியால்தான் மாறும் என்று சொன்னேன் அல்லவா? இப்போது காரில் மோதவே மூளை தன்னிலை அடைந்து விடும்!" என்றார் டாக்டர்.

"ஆ! அப்படியா?" என்று ஒரே சமயத்திலே கேட்டனர் சிங்காரமும் சங்கரி அம்மாளும்.

"ஆமாம், அம்மா! இதோ

சிங்காரத்திற்கு நீங்கள் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறீர்கள். சுந்தரம் இழந்த ரத்தத்திற்குத் தன் ரத்தத்தைக் கொடுத்து உதவிய தியாகி அவர்தான்!" என்றார் டாக்டர்.

அப்போது கட்டிலில் படுத்திருந்த சுந்தரம் மெல்ல முனகிய படியே புரண்டு படுத்தான். "அம்மா, உடம்பெல்லாம் வலிக்கிறதே! நான் எங்கே இருக்கிறேன்?" என்றான் கம்மிய குரலில்.

"சுந்தரம், கவலைப்படாமல் தூங்கு! நீ டிஸ்பென்சரியிலே இருக்கிறாய்!" என்றாள் சங்கரி அம்மாள்.

"ஏன் நான் டிஸ்பென்சரிக்கு வந்தேன்? என் தலையிலே என்ன கட்டு? இவர்கள் ஏன் இங்கே நிற்கிறார்கள்?" என்று சுயபுத்தியுடன் கேட்டான் சுந்தரம்.

டாக்டர் கிருஷ்ணாவின் முகத்திலே புன்முறுவல் தோன்றியது! கூட்டத்தைக் கலைந்துபோகும்படி அறிவித்துவிட்டு, சுந்தரத்திடம் விரைந்தார். மறுபடி ஊசி போட்டார். அங்கே சுந்தரத்தின் பெற்றோர், நாகசாமி, சங்கரன் முதலியவர்களும் இருந்தனர்.

சிங்காரம் சுந்தரத்தின் தலைப் பக்கமாகச் சுட்டிலின் பிடியைப் பிடித்தபடி நின்றிருந்தான். சுந்தரம் மறுபடியும் கண்களை விழித்தான். அவன் கண்ணில் முதலில் பட்டது சிங்காரம்தான்!

அவனையே உற்றுப் பார்த்த சுந்தரம், "ஆ, நீ அமுதன் மாதிரி..." என்று முடிக்காமலேயே நின்று விட்டான். அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் திகைப்புற்றுத் திடுக்கிட்டனர். சுந்தரத்தின் தாயார் தன் மகனுக்கு மறுபடியும் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதோ என்று பயந்தாள்.

நாகசாமியும் சங்கரனும் சிங்காரத்தினருகில் வந்து நின்றனர். சிங்காரம் அவர்களைப் புன்சிரிப்புடன் பார்த்தான். பிறகு அவனை பேச ஆரம்பித்தான்:

"சுந்தரம் கூறியது உண்மை.

நான் உங்கள் பழைய நண்பன் அமுதன் தான்!" என்று சிங்காரம்.

"ஆ, நீ அமுதன்தானா? அவன் தான் கடலில் இறந்துவிட்டானே!" என்று நாகசாமியும் சங்கரனும் ஒரே சமயத்தில் கேட்டனர்.

"ஆமாம்! கடைசியிலே சொல்லலாம் என்று இருந்தேன். என்னை சுந்தரம் சொல்ல வைத்து விட்டான்!.. அன்று கடற்கரையிலே அலையில் நின்றோமே, நினைவிருக்கிறதா? அப்போது ஒரு பெரிய அலை என்னை அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டதே! என்னை நடுக் கடலில் கொண்டு போய் விட்டது அந்தப் பெரிய அலை. என் நல்ல காலம் அன்று ஒரு கப்பல் கடலில் மூழ்கிக்கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்தவர்களைக் காப்பாற்ற வந்த படகுகளில் ஒன்று என்னையும் காப்பாற்றியது!

"பிறகு நான் ஆஸ்பத்திரியிலே தான் கண் விழித்தேன். அப்போது என்னைக் காப்பாற்றியவர் ஒரு சர்க்கிள் - இன்ஸ்பெக்டர் என்றும், அவர் கொள்ளைக்காரனைப் பிடிக்க வந்திருந்தார் என்றும் தெரிந்து கொண்டேன். என்னை அவர் மறு நாள் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார். நான், என் உயிரைக் காப்பாற்றிய அவரைத் திருப்தி செய்ய எந்தத் தியாகமும் செய்யச் சித்தமாக இருந்தேன்.

"என்னை அவர் தம்முடைய சொந்தமனைப்போல் வளர்த்தார்; படிக்கவைத்தார்; வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்தார்! அவர்மீது அளவற்ற பாசம் வைத்தேன். ஸி. ஐ. டி. யாக மாறி அரசாங்கத்தில் வேலை செய்தேன். பிறகு நடந்தவைகள்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!" என்று கூறினான்.

கண்களை மூடியபடி எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டே வந்த சுந்தரம், "அமுதா, நான் தான் உன்னைக் கடலிலே தள்ளும் படித் தூண்டிய பாவி! வினையாட்டாகச் செய்தது வினையாகி விட்டது! அன்று இரவிலிருந்து மனச் சாட்சியால் ஓட ஓட விரட்டப்

பட்டுச் சித்தப்பிரமை அடைந்தேன்! சித்தப்பிரமை அடைந்தது இன்றுதான் எனக்குத் தெரியும். என்னை மன்னிப்பாயா? அமுதா? இந்தக் கொடும்பாவியை மன்னிப்பாயா? உபகாரம் செய்யாவிட்டாலும் தீமை செய்தேன் உனக்கு. அதற்குப் பிரதியாக நீ செய்த தியாகம் அளவிட முடியாததாயிற்றே! உன் ரத்தத்தைக் கொடுத்து அல்லவா எனக்கு மறுபிறப்பு அளித்திருக்கிறாய்? என்னை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டும் எனக்கு நன்மை புரிய முன்வந்தாயே! என்னை மன்னித்தேன் என்று சொல், அமுதா. என் புண்பட்ட மனத்திற்குச் சாந்தி அப்போதுதான் கிடைக்கும்!" என்று கூறியபடி எழுந்திருக்க முயன்றான்.

சிங்காரம் அவனை எழுந்திருக்க விடாமல் தடுத்துப் படுக்கவைத்து, "உன்னுடைய சுந்தரம், இன்று நான் நல்ல நிலையில் இருக்கிறேன்!" என்று கூறினான். அவன் நடத்தையையும் பதிலையும் கண்டு அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் வியந்தனர். சங்கரனும் நாகசாமியும் தங்கள் கதையைக் கூறினார்கள். அமுதனால் நல்ல வழியில் திருப்பப்பட்டு விட்டதையும் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டனர்.

சிங்காரம் நாகசாமியின் தந்தையை அழைத்துவர ஆள் அனுப்பினான். சற்று நேரத்தில் நாகசாமியின் அப்பா வந்தார். அவரிடம் நாகசாமியை ஒப்படைத்தான் சிங்காரம். தந்தையும் மகனும் கண்ணீர் வடிப்பதைக் கண்டு அங்கிருந்தவர்கள் எல்லோரும் கண்ணீர் வடித்தனர்.

* * *

தஞ்சாவூர்ச் சாலையில் ஒரு கார் விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது! அதில் அமுதன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். கார் அறுபது மைல் வேகத்தில் ஓடியது. ஆனாலும் அமுதனின் மனவேகத்தை அந்தக் காரால் தோற்கடிக்க முடியவில்லை! சுவாமிநாதன் வேலை செய்யும் பாங்கியின் பெயர் அமுதனுக்கு அரைகுறையாகத்தான் ஞாபகம்

இருந்தது. சாலையிலிருந்து ஊருக்குள் நுழைந்தது கார்.

அருகிலிருந்தவர்களை, “கோவாப் ரேடிவ் எம்ப்ளாய்ஸ் பாங்க்” என்று விசாரித்தான். மேலவீதியில் இருப்பதாகக் சொல்லி வழியும் காட்டினான் ஒருவன். அவன் சொன்ன வழியே சென்று மேலவீதியை அடைந்தான். அந்த வீதியின் தொடக்கத்திலேயே இருந்தது பாங்கி. பாங்கி மூடப்பட்டிருந்தது!

வாயிலில் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆளிடம் ஏன் பாங்கி மூடியிருக்கிறது என்று கேட்டான். அந்தச் சேவகன், “இன்று சனிக்கிழமை. ஏன், நீங்கள் யாரைப் பார்க்கவேணும்?” என்று கேட்டான்.

“இந்தப் பாங்கியில் சுவாமி நாதன்னு ஒருத்தர் வேலை செய்ய ருரே, அவர் வீட்டு விலாசம் வேணும்!”

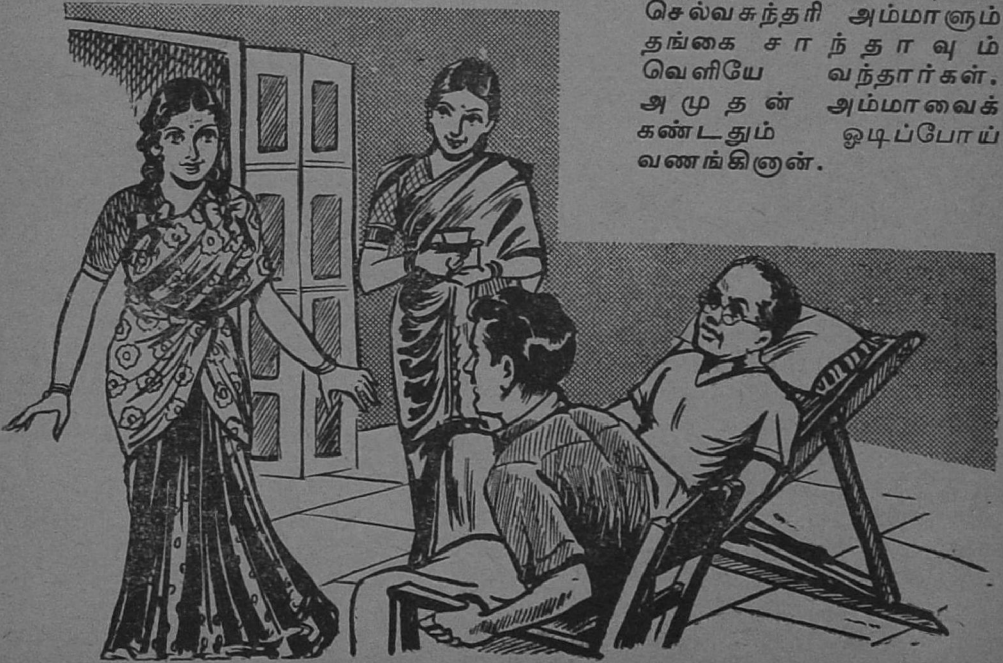
“என்ன, நம்ம ஐயா லூடா! இங்கிருந்து அரை மைல் இருக்கும். தாயாரம்மாள் தெருவிலே பதி மூனாம் நம்பர் பங்களா!” என்றான்.

“சரி, வர்றேன்!” என்று சொன்னபடியே காரில் சென்று ஏறிக் கொண்டான். கடைவீதி வழியாகச் சென்ற அவன் துணி, பழம், பிஸ்கெட், வளையல், பொம்மை இப்படிப் பலவகைச் சாமான்களை வாங்கிக் காரை நிரப்பிக்கொண்டு அந்தப் பங்களாவை அடைந்தான்.

தெருவில் செருப்பின் சத்தம் கேட்டதும் சுவாமிநாதன் நாற்காலியை விட்டு எழுந்தார். அவர் கையில் பாதி பிரித்ததும் பிரிக்காததுமான நியூஸ் பேப்பர் இருந்தது. மூக்குக் கண்ணாடியைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டே, “யாரது?” என்று வெளியே வந்தார்.

அத்தனை நேரமும் அடக்கி வைத்திருந்த துக்கம் அணையை உடைத்துக்கொண்டு போகும் வெள்ளம் போல் பெருக அப்பாவைக் கண்டதும், “அப்பா!” என்று கத்தியபடி அப்பாவின் காலடியில் விழுந்தான். சுவாமிநாதன் சிங்காரத்தின் கைகளைப் பிடித்துத் தூக்கி நிறுத்தி, மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டார்.

இதற்குள் அவன் தாய் செல்வசுந்தரி அம்மாளும் தங்கை சாந்தாவும் வெளியே வந்தார்கள். அமுதன் அம்மாவைக் கண்டதும் ஓடிப்போய் வணங்கினான்.

வழுக்கைத் தலை தாத்தா: என்ன அழகான கூந்தல் உனக்கு! இது உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது? அம்மாவிடமிருந்து தானே?

பேத்தி: இல்லை, தாத்தா: நீ தான் குடுத்திருப்பேன்னு தோணுகிறது. ஏன்னா, உன் தலைதானே வழுக்கை விழுந்திருக்கு!

“கண்ணே, இப்போதாவது வர வழி தெரிந்ததா?” என்று கூறி உச்சி மோந்தான் செல்வசுந்தரி அம்மாள்.

சாந்தாவைப் பார்த்துச் செல்வசுந்தரி அம்மாள், “இதோ பாரடி உன் அண்ணன்!” என்று அழுதனைக் காட்டினாள்.

“ஆமாம் சாந்தா, நான்தான் உன் அண்ணா அமுதன்!” என்று கூறித் தங்கையை அணைத்துக் கொண்டான்.

சாந்தா பரபரப்பு மிகுந்தவளாக “ஏன் அண்ணா, எங்களை விட்டுப் போய்விட்டாயே! அப்பா எவ்வளவு வருத்தப்பட்டார்;

அம்மா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாள்; நான்...” என்று முடிக்கு முன்பே, “நான்தான் இதோ வந்துட்டேனே! இனிமே நீ பிடிச்சுத் தள்ளினால் கூடப் போகவே மாட்டேன்!” என்றான் சிங்காரம் சிரித்தபடியே!

சுவாமிநாதன் தன் மகனின் அன்பையும் நல்ல குணத்தையும் எண்ணி மகிழ்ந்தார்.

இரண்டு நாள் கழித்து, சதாசிவத்திற்குத் தந்தி கொடுத்துத் தஞ்சாவூருக்கு வரவழைத்தான் சிங்காரம்.

* * *

சிங்காரம், சதாசிவம், சுவாமிநாதன் ஆகிய மூவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

சுவாமிநாதன், “சார், உங்களால்தான் என் மகனை மறுபடியும் உயிரோடு பார்க்க முடிஞ்சது. எல்லா சமாசாரத்தையும் விவரமாக அமுதன்..அடா..சிங்காரம் சொன்னான். உங்களுக்குப் பிரதி உபகாரமாக என்ன நான் செய்யப் போகிறேன்!” என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறினார்.

சதாசிவம், “சார், இதெல்லாம் நம்மால் நடக்கற காரியமில்லே. ஆண்டவன் நடத்துகிற விஷயம். எங்களுக்குப் பிள்ளை இல்லாத குறையை அவன் போக்கினான், எங்கள் அதிருஷ்டம் இவ்வளவு நாளாவது எங்கள்கூட இருந்தானே!” என்றார்.

“இனிமே மட்டும் என்ன, எல்லோரும் ஒரே ஊரிலேயே ஒரே குடும்பமாக இருந்து விடுவோம்! இந்த வேண்டுகோளை நீங்க மீறவே கூடாது!” என்றார் சுவாமிநாதன்.

அன்று மாலை ரெயில் நிலையத்தில் சிங்காரம் முதல் வகுப்புப் பெட்டியில் உட்கார்ந்துகொண்டு இருந்தான் என்றோ அல்லது வளர்ப்புத் தாயாரையும் தங்கை வசுமதியையும் அழைத்துவந்தான் என்றோ, நான் கூறித்தானே உங்களுக்குத் தெரியவேண்டும்! நீங்களே ஊகித்துக்கொண்டு விட்டிருப்பீர்களே! உங்களுக்கா தெரியாது?

முற்றும்.

கண்ணன் கழக அங்கத்தினர்கள்

(N) 443. நரசிம்மன், R. A., மதுரை. 444. நடராஜன், T. J., தல்லா குளம், மதுரை.

(P.) 348. பரமேஸ்வரன், M., திருச்சி. 349. பத்மநாபன், V. P., அநகூயா V. R., சென்னை-1. 350. பழனிச்சாமி, K. P., குப்பனூர். 351. பான்மல், H., பறங்கிப் பேட்டை. 352. பழனியப்பன், V., பாளையூர், புதுவயல். 353. பரசுராமன், N., சென்னை-4. 354. பார்த்தசாரதி, S., சென்னை 4. 355. பஞ்சநதம், M., கருப்பூர், கும்பகோணம். 356. பரசுராமன், M. R., கோயம்புத்தூர். 357. பழனிச்சாமி, R. K., ராமகிருஷ்ண புரம். 358. பிரேமா, B., கோயம்புத்தூர். 359. பத்மாவதி, R., பல்லடம். 360. பத்மா, G. A., கமலா, G.A., ராதா, K., சென்னை-4. 361. பழனிவேலு, R., திருவையாறு. 362. பரமானந்தம், T.A., சென்னை-15. 363. பஞ்சநதன், S., பழனி. 364. பரமசிவம்., ராமராஜபுரம். 365. பஞ்சநதன், D., தவமணி, வாலாஜாபேட்டை, 366. பிரேம்சந்தர், V., ராதா மோகன், சென்னை - 17. 367. பொன்னையாபிள்ளை, P., அரல்பாய், மாலி. 368. பட்டாபிராமன், K., சென்னை-17. 369. பரிமளா, R. H., அம்பத்தூர். 370. பீதாம்பரம், J., சென்னை-5. 371. பழனிவேலு, S., திருக்காட்டுப்பள்ளி. 372. பார்த்தசாரதி, A., மதுராந்தகம். 373. புலேந்திரன், T., இலங்கை. 374. பிரேமா, S., சென்னை-20. 375. பிரதிபா, A., நிர்மலா, A, திருப்பத்தூர். 376. பிரணதார்த்தி, E., மகேசுவரன் E., கொப்பை. 377. பிச்சைராமன், V., கிருஷ்ணமூர்த்தி, V., சென்னை-4. 378. பிச்சை, R., குடவாசல். 379.

பத்மநாபராவ், P. S., மேட்டூர் அணை. 380. பார்வதி, S.V., புதுடில்லி. 381. பொன்னையன், K., திருவாரூர். 382. பீடர், S., மலேயா. 383. பத்மநாபன், C.V., சென்னை-4. 384. பாண்டித்துரை, S. T., திருநெல்வேலி. 385. பிரேமாவதி, S., நரசிம்மன், சென்னை-4. 386. பழனியப்பன், P. R., ராயபுரம். 387. பிரபா, N., ராஜ்கோட். 388. பழனியப்பன், R., காரைக்குடி. 389. பத்மநாபன், A. S., பாபநாசம் பிராஜெக்ட். 390. பிச்சம்மாள், V., சென்னை-1. 391. பஞ்சாபகேசன், K., தஞ்சாவூர். 392. பாண்டுரங்கன், A, ராபர்ட்ஸன்பேட்டை. 393. பிரகல்லாதன், P. R., புதுப்பாளையம். 394. பத்மா, V.,

இங்கே கத்தரிக்கவும்

கண்ணன் கழகம்
அங்கத்தினர் பதிவுகூபன்
(கட்டணம் இல்லை)

பெயர் .....

விலாசம் .....

பிறந்த தேதி.....

(தேதி, மாதம், வருஷம்)

மே, 1-'56 கூபன் நெ.

சென்னை 5. 395. பத்மநாபன், V., ஈரோடு. 396. புலேந்திரன், K., கெய்கலை. 397. பெரிய தம்பி, K., காரைநகர். 398. பீதாம்பரம், K., யாழ்ப்பாணம், 399. புருஷோத்தமன், M. S., வேலூர். 400. பெரியண்ணன், C. T., திருக்கோஷ்டியூர். 401. புஷ்பராஜ், M., கிருஷ்ணஜிராவ், G., சுப்பிரமண்யபுரம், திருச்சி. 402. பக்கிரிசாமி., சென்னை-5. 403. பத்மநாபன், R., நாகர்கோயில். 404. பீதாம்பரம், K., யாழ்ப்பாணம், 405. பெரியகருப் பன், M., கீழச்சீவல்பட்டி. 406. பரமானந்தன், V.A., அச்சவேலி, இலங்கை. 407. பங்கஜம், V., மதுரை. 408. புருஷோத்தமன், T., சாரம். 409. பத்மநாபன், K. P., சென்னை-4. 410. பட்டம் மாள், S. P., சென்னை-17. 411. ரமேஷ், M. B., கோயம்புத்தூர். 412. பக்கிரிசாமி, T., மருத்துவக்

குடி. 413. பழனியப்பன், R. M., காரைக்குடி. 414. பழனியப்பன், N., பள்ளத்தூர். 415. பத்ம நாபன், V., தேரிழந்தூர். 416. பிரதாப், K., திண்டுக்கல். 417. பழனிவேலு, S., ஒன்பத்துவேலி. திருக்காட்டுப்பள்ளி. P.O.418. பிர தாப், G., சேலம். 419. பெரிய நாயக்கன், A., கடலூர். 420. புரு ஷோத்தமன், L., சென்னை - 4. 421. பத்மநாபன், G. R., லட்சுமி, S., புரசைவாக்கம். 422. பிரேமா, M., சென்னை 5. 423. பத்மாவதி, V., சென்னை-4. 424. பத்மா, சங்கர், S., நாகர்கோயில். 425. பத்மாவதி, R., திருச்சி. 426. பட்டாபிராமன், G., புதுக் கோட்டை. 427. பொன்னுசாமி, B., கோயம்புத்தூர். 428. பழனிச் சாமி, K., வாங்கல். 429. பத்மா, G., பம்பாய், 19. 430. பிரபாகர், V. S., பங்களுர். 431. பெரிய கருப்பன், K. M., குழிப்பிறை. 432. புருஷோத்தமன், B., திண்டுக் கல். 433. பரகராமன், K. A., சென்னை-1. 434. பிரசன்னலட்சுமி, M. J., சென்னை-4. 435. பஞ்சாஷ் ரன், V., ஈரோடு. 436. பத்மா, P., மதுரை. 437. பழனியப்பன், C. K., சித்தளந்தூர். 438. பில் லப்பன், கல்லல். 439. பிரசன்ன மூர்த்தி, M., குடியாத்தம். 440. பீர்கமால், O. R. M., ஜயங்குடி. 441. பிச்சை, K. S., ஆலத்தூர். 442. பழனி, M. S., கல்லிடைக்குறிச்சி. 443. பொன்னு சாமி, P., புண்டலோயா. 444. பிரேமாவதி, N., கொள்ளைகாலம். 445. பெருமாள், R., புண்ணிய கோடி, மணவாளன், தெய்வசிகா மணி., சென்னை-12. 446. பழனி வேலு, V., திண்டிவனம். 447. பாப்பா, S., பொறையார். 448. பாண்டிரங்கன், E., கள்ளக்குறிச்சி. 449. பிரமீளா, B., கான்பூர். 450. பச்சையப்பன், V., சென்னை-4.

★★★★★★★★★★★★

கண்ணன்

கழகம்

புதிதாகச் சேருபவர்கள்

தோடார்ந்து மூன்று கூபன்

கள் அனுப்பவேண்டும்.

பழய கூபன் சேல்லாது.

★★★★★★★★★★★★

(மீதி அடுத்த இதழில்)

கடவுள் காப்பாற்றினார்

எ. ந. கணபதி

ரெயில் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. வெளியில் ஒரே இருட்டாக இருந்தது. அந்த இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு ரெயில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சில்லென்ற குளிர் காற்று உடம்பை நடுங்க வைக்கவே, எழுந்து கண்ணாடிக் கதவைப் போட்டுவிட்டு மணியைப் பார்த்தேன். எட்டே கால். என் இடத்தில் உட்கார்ந்த போதுதான் விஷயம் தெரிந்தது. அந்தப் பெட்டியில் நான் மட்டும் தனியாக இருப்பதாகத்தான் இது வரை நினைத்தேன். அப்படி நான் நினைத்தது தவறு. ஏனெனில் இலேசான இருமல் சத்தமொன்று கேட்டது. எனக்கு முன்னாலிருந்த மறைப்பின் இடை வெளிகளின் வழியே பார்த்தேன். அங்கே ஒரு வயதான பெரியவர் ஒருவர் தூங்

கிக்கொண்டிருந்தார். அவர் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய பெண் - மூன்று அல்லது நான்கு வயதிருக்கலாம் உட்கார்ந்திருந்தது.

படுக்கையை எடுத்து வசதியாகப் பக்கவாட்டில் வைத்தேன். அதில் சாய்ந்துகொண்டு பேப்பரை எடுத்து, விட்ட இடத்திலிருந்து மீண்டும் படிக்க ஆரம்பித்தேன். உறக்கம் கண்களை வட்டமிட்டது. ரெயிலின் கட கடச் சப்தம் தாலாட்டுப் போன்றிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் கண்ணயர்ந்து விட்டேன்.

* * *

திடீரென்று விழித்துக்கொண்டேன். ரெயில் ஏதோ ஒரு பாலத்தின்மீது சென்றுகொண்டிருந்தது. கட கடச் சப்தம் பலமாகக் கேட்ட

—மகான்—

தால்தான் விழித்துக் கொண்டேன். மணியைப் பார்த்தால் ஒன்பதேகால். வண்டி கோயில் பட்டியைத் தாண்டி, சாத்தூரை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றபோது பெரிய வரும் பெண்ணும் உட்கார்ந்திருந்த பகுதியிலிருந்து ஏதோ பேச்சுக் குரல் வரவே படுத்த படியே உற்றுக் கேட்டேன்.

“எங்கிட்டே காசு இல்லியே” அந்தப் பெண்ணின் குரல்தான்.

“காசு இல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை. உன் கழுத்திலே போட்டிருக்கிறாயே, சங்கிலி, அதைக் கொடு; உனக்கு கால் படி கடலையும் நிறையக் காசும் தருகிறேன்.”

பதில் கூறியது யாரென்று தெரியவில்லை. எனக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. அந்தப் பெரியவர் எங்கே போய்விட்டார்? ஒருவேளை அவரே அந்தப் பெண்ணை ஏமாற்றிச் சங்கிலியை அடித்துச் செல்வதற்காக அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருப்பாரோ?—கண்ணைத் திறக்காமலே இவ்வாறெல்லாம் நினைத்துக் குழம்பிய நான் அப்படியே உடம்பை அசைக்காமல் கண்களை மட்டும் திறந்து இடுக்குகளின் வழியே கவனித்தேன். அதே சமயம் என்வாய் குறட்டை போன்ற ஒலியை லேசாக எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. நான் விழித்திருப்பது அந்த ஆசாமிக்குத் தெரிந்துவிடக் கூடாதல்லவா? நன்றாகக் கூர்ந்து பார்த்தேன்.

அந்தப் பெரியவரைக் காணவில்லை. அந்தப் பெண்மட்டும் இருந்தாள். அவள் முன்னால் ஒல்லியான ஆசாமி ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் கையிலிருந்த நார்ப்பெட்டி அவன் ஒரு லைசென்ஸ் இல்லாத கடலை வியாபாரி என்பதை விளம்பரப் படுத்தியது.

“எத்தனை காசு தருவே?” அந்தப் பெண் கேட்டாள்.

அவன், “பன்னிரண்டு அணு தரீறேன். இந்தப் பித்தளைச் சங்கிலிக்கு அதுக்குமேல் ஒன்றும் கொடுக்க முடியாது. பன்னி

ரண்டணவும் கால் படி கடலையும் தருகிறேன். உம் உம்... சிக்கிரம் எடு. நான் போகவேண்டும்” என்று வெகு கரூராகக் கூறினான்.

அந்தப் பெண் கடலைக் கூடையை ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஏகப் பசியாய் இருந்திருப்பாள் போலிருக்கிறது. அவள் கைகள் சங்கிலியைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தன. பித்தளை என்று கடலைக்காரன் வர்ணித்த சங்கிலி விளக்கொளியில் டாலடித்தது. அவன் கைகள் அந்தச் சங்கிலியை அடையத் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

இவ்வளவு நேரம் அந்த நாடகத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த நான் இனி மிஞ்ச விட்டால் ஆபத்து என்பதை உணர்ந்தேன்.

விருட்டென்று எழுந்து, வேகமாகச் சென்று அந்த மனிதனின் வலக்கரத்தைக் ‘கப்’பென்று பற்றினேன். அவன் நடுங்கி விட்டான். இப்படி ஏற்படுமென்று அவன் கொஞ்சங்கூட எதிர் பார்க்கவில்லை. வலது கையில் இருந்த அந்தப் பெண்ணின் சங்கிலி கீழே நழுவி விழுந்தது. இடது கரத்தில் வைத்திருந்த கடலைக் கூடை ‘பொத்’தென்று கீழே விழுந்து கடலை முழுவதும் கொட்டிப் போய்விட்டது.

“திருட்டு ராஸ்கல்!” என்று உறுமிய நான் அவன் முதுகில் ஒங்கி ஒரு குத்து விட்டேன்.

“ஐயோ, சாமி...” என்று அவன் அலறினான்.

அந்தப் பெண் பயத்துடன் என்னையும் அந்த ஆசாமியையும் மிரள மிரளப் பார்த்தாள். கீழே கிடந்த சங்கிலியை இடது கையால் எடுத்து அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்தேன். வலது கை அந்த ஆசாமியை இறுகப் பற்றியிருந்தது.

அந்தச் சமயத்தில் வண்டி விருதுநகர் பிளாட்பாரத்திற்குள் நுழைந்து நின்றது.

“இறங்கு கீழே” என்றேன் அந்த ஆசாமியை.

“ஐயோ சாமி! இந்த ஒரு வாட்டி மன்னிச்சுடுங்க, சாமி” என்று அவன் கெஞ்சினான்.

தரதரவென்று அவனை இழுத்துக்கொண்டு போய் ரெயில்வே போஸ்தில் நடந்த சமாசாரங்களைக் கூறி ஒப்படைத்துவிட்டு வந்தேன்.

வண்டியில் ஏறி அந்தப் பெண்ணின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன். அவள் பயத்துடன் என் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“எங்கே போகிறாய் குழந்தை?”

“ஊருக்கு?”

“எந்த ஊருக்கு?”

“அம்மா போயிருக்காளே, அந்த ஊருக்கு!” — பளிச்சென்று அவள் பதில் சொன்னாள்.

“உன் பெயர் என்ன?”

“லலிதா.”

“அந்தக் கடலைக்காரனிடம் உன் சங்கிலியைப் கழற்றிக் கொடுக்கலாமா, லலிதா?”

“வயிறு பசிச்சுது...”

அவள் ஏன் தனியாகப் போகிறாள், எந்த ஊருக்குப் போகவேண்டும் என்பதை அறியவேண்டும் என்று ஆவலுற்ற நான், முதலில் அவள் பசியைத் தணிப்பதற்காக ஸ்டாலுக்கு ஓடினேன்.

இட்டிலியையும் வடையையும் மிகமிக ஆவலுடன் சாப்பிட்டாள் லலிதா. வண்டியும் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு விருதுநகரை விட்டுக் கிளம்பியது. இப்போது அந்தக் கம்பார்ட்மென்டில் என்னையும் லலிதாவையும் தவிர வேறு ஆட்களே கிடையாது.

நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக லலிதாவிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டே அவளைப் பற்றிய விவரம் இதுதான்:

தாதுக்குடியிலிருந்து வருகிறாள். அவளுடைய அம்மா இரண்டு நாட்களுக்கு முன் ஊருக்குப் போய்விட்டாளாம். இவள், தானும் வருவேன் என்று எவ்வளவோ அழுது அடம்பிடித்தும் கூட அவளை ஏமாற்றி விட்டுப் போய் விட்டாளாம். வீட்டில் லலிதாவுக்கு அக்கா ஒருத்தி இருக்

—மோலா—

கிறாள். அவள் எதற்கெடுத்தாலும் எரிந்து விழுவாள். இன்று காலை யில் லலிதாவின் அக்கா சாமான் வாங்கக் கடைக்குப் போய் வரச் சொன்னதற்கு லலிதா, “மாட்டேன்” என்றாளாம். அதற்காக லலிதாவை அடி அடியென்று அடித்து விட்டாளாம். அது காணொன்று அப்பாவிடமும் இல்லாததெல்லாம் சொல்லி லலிதாவுக்கு அடி வாங்கிக் கொடுத்து விட்டாளாம். அழுது கொண்டே வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி வந்திருக்கிறாள்.

மாலையரையில் எங்கெல்லாமோ சுற்றிக்கொண்டிருந்தவள் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்ததும், அம்மா போயிருக்கும் ஊருக்குத் தானும் ரெயிலில் போய் விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் ரெயிலேறிவிட்டாள். அம்மா எந்த ஊருக்குப் போயிருக்கிறாள் என்று

சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் ரெயிலில் ஏறி அந்த ஊருக்குப் போய்விடலாம் என்ற அசட்டுத் தெரியத்தில் வந்துவிட்டாள்.

* * *

சுரியாகப் பத்தேகாலுக்கு ரெயில் திருமங்கலத்தில் வந்து நின்றது. அடுத்த பிளாட்பாரத்தில் மதுரையி லிருந்து திருநெல்வேலி போகும் வண்டி நின்றுகொண்டிருந்தது. எனக்கு எதிராக இருந்த கம்பார்ட் மென்ட்டை தற்செயலாகப் பார்த்த நான், அதில் மதுரையில் என்னுடன் வேலை பார்க்கும் நண்பர் சுந்தரேசன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டதும், வேகமாகக் கீழே இறங்கி எதிர் பிளாட்பாரத்தை அடைந்தேன்.

“என்ன மிஸ்டர் சுந்தரேசன், எங்கே இப்படிக்கிளம்பிவிட்டீர்கள்?” என்று நான் கேட்டவுடன், “வாருங்கள் கணபதி, லீவு முடிந்து இன்றுதான் மதுரைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார். தொடர்ந்து, “தூத்துக்குடியில் என் அண்ணாவின் சின்னப் பெண்ணைக் காணவில்லையாம். ஒன்பதரை மணிக்குத் தந்தி வந்தது. நேரில் போய் விசாரித்துவிட்டுத் தேடவேண்டும் என்பதற்காக ஒன்பதே முக்கால் வண்டிக்குக் கிளம்பினேன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன் என் அண்ணி குழந்தைகளை விட்டுவிட்டுத் திருநெல்வேலிக்கு ஒரு கல்யாண விசேஷத்திற்குச் சென்றிருப்பதாக அண்ணாவிடமிருந்து இன்றுதான் கடிதம் வந்தது. அதற்குள் இன்று காலை யிலிருந்து இந்தப் பெண்ணைக் காணவில்லையாம்!” என்று கூறிவிட்டு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார் சுந்தரேசன்.

“அவள் பெயர், லலிதாவா?” என்று நான் கேட்டதும் சடக்

கென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த சுந்தரேசன், “ஆமாம் அவள் பெயர் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று ஆவலோடு கேட்டார்.

“என்னோடு வாருங்கள். சொல்கிறேன்” என்று சொல்லி அவரை அழைத்துக்கொண்டு என்னுடைய கம்பார்ட்மென்ட்டுக்கு வந்தேன். அங்கே உட்கார்ந்திருந்த லலிதாவைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்துவிட்டார் அவர்.

“சித்தப்பா!” என்று கூச்சல் போட்டாள் லலிதா.

“லல்லிக்கண்ணு” என்று சுந்தரேசன் அவளை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டார்.

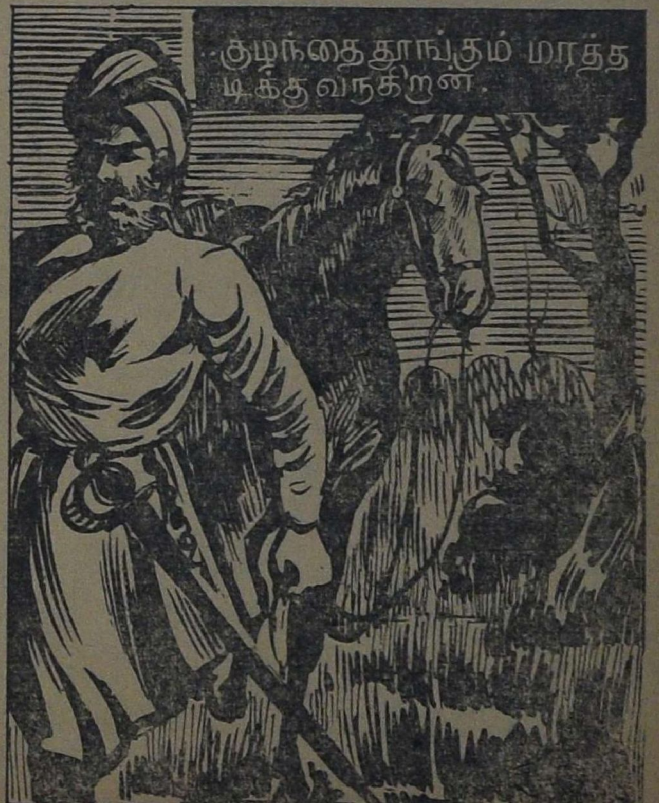
கடலைக்காரன்-தங்கச் சங்கிலி விஷயத்தையும் லலிதாவிடம் நான் கேட்டுத் தெரிந்த விஷயத்தையும் கூறியபோது சுந்தரேசன் நன்றி பொங்க என்னைப் பார்த்தார். “கடவுள்தான் தங்கள் மூலமாக எங்கள் லல்லிக்கண்ணுவைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார். இல்லையானால் அவள் உயிருக்கே ஆபத்து வந்திருக்குமே!” என்று கூறிய சுந்தரேசன் லலிதாவுடன் பிளாட்பாரத்தில் இறங்கினார். என்னுடைய வண்டி புறப்படுவதற்கு மணி அடித்தது.

“இவளைக் கொண்டுபோய் தூத்துக்குடியில் அண்ணாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நாளைக் காலையில் வருகிறேன்” என்று என்னிடம் கூறிய சுந்தரேசன், “மாமாவுக்கு வணக்கம் சொல்லுடி” என்று லலிதாவிடம் சொன்னார். அவள் தன் சின்னக் கரங்களை அழகாகக் கூப்பினாள்.

“போக்கிரிக் கழுதை!” என்று செல்லமாகக் கடிந்துகொண்டு அவள் காதை மெதுவாகத் திருகினார் சுந்தரேசன். ரெயில் மெதுவாக நகர்ந்தது.

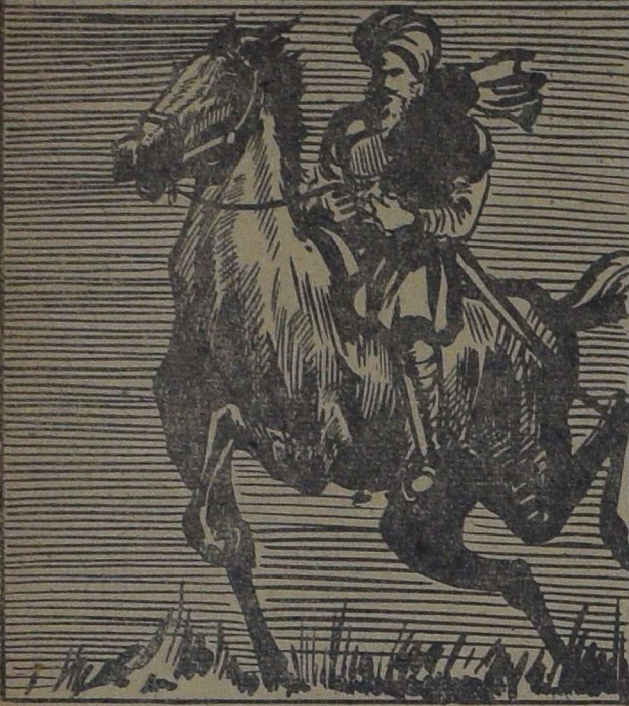
‘ஆர்வி’ எழுதும் புதிய தொடர்கதை
விரைவில் ஆரம்பமாகும்

குழந்தையைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு
குதிரையைக் காட்டு வழியில் விரட்டுகிறான்.

கிவ்விதம் கிரவெல்லாம்
வாயு வேகம், மனே
வேகமாகச் சவாரி
செய்து வேங்கடமலைக்
காட்டிலுள்ள பழைய
கோட்டைக்கு வந்து
சேருகிறான்.

பொழுது புலருகிறது.

அப்பா, அம்மா
எல்லாம் எங்கே?

கண்ணே! கினை
உனக்கு எல்லாரும்
நான் தான்! பயப்
படாதே!

என்னை அடிக்க
மாட்டியே!

சே சே! அடிக்கவே
மாட்டேன். நான் தான் உனக்கு
எல்லாம். நீ தான் எனக்கு
எல்லாம்!

இங்கே மனித சஞ்
சாரமே இல்லாதகோ
ட்டையில் ராஜகுமாரன்
பழுவூர் நாக்கனுடன்
இருக்கும்போது, காஞ்சி
அரண்மனையில்
ஆதித்த சோழனும்
அபராஜிதவர்மனும்
கவலையே உருவாகி
நுந்தார்கள். தேடப்-
போன இடங்களிலிருந்து
ஆட்கள் பயனின்றித்
திரும்பிவிட்டார்கள்.

(தொடரும்.)

பழைய சரக்கு

டி. கே. ராமு

நான்கு நாளாக ஏதோ அலுவல் நிமித்தம் வெளியூர் சென்றிருந்த மளிகைக் கடை மணவாள செட்டியார் கடையில் தம் ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்தார். குமாஸ்தாவைப் பார்த்து, “என்னையா, நாலு நாளாக வியாபாரம் எப்படி?” என்றார்.

“சக்கை போடுங்க!” என்றார் கணக்குப்பிள்ளை.

“அப்படியா, சந்தோஷம்! எந்தெந்த சாமான் வித்துது?”

“அதுதானுங்களே! அந்தப் புழுத்துப்போன புழுங்கலரிசி பூராவையும் நேற்றுத்தான் விற்றுத்திர்த்தோம்” என்று வந்தது பிள்ளையின் பெருமிதமான பதில்.

“பேஷ்! பிறகு மக்கிப்போன அந்த மட்டரக வெல்லம் ஏழு வீசைக்கு ஏதாவது விமோசனம் பிறந்ததா?”

“பிறந்ததுங்க! அதையும் அசலுக்குச் சொற்ப லாபம் வைத்து நேற்றே விற்பனை செய்து விட்டோம்!”

இதைக் கேட்ட செட்டியார் பூரித்துப் போனார்.

“பலே! சாதாரியமாகத்தான் வியாபாரம் செய்திருக்கீங்க.”

“அது மட்டுமா? கறையான் பிடிக்க ஆரம்பித்த அந்த எட்டுச் சேமியாப் பொட்டலங்களையும் அசலுக்கே தள்ளி விட்டோம். அதுவும் நேற்றுதான்.”

செட்டியாரின் ஆனந்தம் இன்னும் அதிகரித்தது.

“குழந்தைவேல்! மெச்சினேன் உம் சமர்த்தை. சரி, அந்த மூட்டைப்பூச்சி வாடை அடிக்கத் தொடங்கிய மூன்று கட்டு அப்பளங்களையும் குப்பையில் கொட்டி விட்டீர்கள் அல்லவா?”

“என்னங்க இது! குறுணி குறுணியா காசைக் கொடுத்து வாங்கிய சரக்கைக் குப்பையிலா கொட்டுவது? அப்பளங்கள் பூராவையும் அசலுக்குக் கொஞ்சம் குறைத்தே விற்றுவிட்டோம்.” முடுக்காகப் பதில் கூறினார் குழந்தைவேல்.

செட்டியார் மூக்கின்மேல் விரல் வைத்தது வைத்தபடியே, “சபாஷ்! நல்ல காரியம் செய்தீர்! போகட்டும், நம்ம கடைப்பையன் கந்தசாமியை ஓட்டை விழுந்த அந்த முன்னூறு தையல் இலைகளையும், அழகிக் கிடந்த அரை வீசை வெங்காயத்தையும் வீட்டின் பின்புறம் எருக் குழியில் போடச் சொன்னேன். செய்தாளு?” என்று கேட்டார்.

“அதுங்களா? இந்தப் பழைய சரக்குகளை எல்லாம் நேத்து வாங்கிப்போன அதே ஆசாமிக்கு அவைகளையும் இலவசமாக அளித்து விட்டோம். திருப்தியாகச் சென்றார் அவரும்!” என்றார் குழந்தைவேல்.

“அட்டே! பரவாயில்லையே! ஆமாம், இந்த உதவாக்கரைச் சரக்குகளையெல்லாம் வாங்கிப்போன அந்த மகாநுபாவர் யார் ஐயா?” என்று பொடிடப் பியைத் திறந்தார்.

“பக்கத்துத் தெரு ஏழுமலை நாயுடுதாங்க.”

இந்தப் பெயரைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு அப்படியே ஆசனத்தில் சாய்ந்தார் செட்டியார். அவர்கையிலிருந்த டப்பி அவரை அறியாமலே தானாகக் கீழே நழுவியது.

குமாஸ்தா ஒன்றும் புரியாமல், “என்னங்க எசமான்! திடீருன்னு இப்படி அரண்டு போயிட்டீங்க?” என்றார்.

“ஏனையா, கெடுத்துட்டியே காரியத்தை! காசிக்குப் போன நாயுடுகாரு இன்றைக்கு ஊரிலே பெரிய மனுஷங்களுக்கு எல்லாம் விருந்துல்ல வைக்கப் போறாரு. எனக்குக்கூட வீட்டில் அழைப்பு வந்திருக்கே! விருந்து சாப்பிடறவங்களெல்லாம் நம்மைத் திட்டிட்டு இல்லே போவாங்க! இனிமே நம் கடையிலே சல்லிக்குக் கூட வியாபாரம் ஆவாதே!” என்று தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு சமைந்துவிட்டார் செட்டியார்.

குமாஸ்தா குழந்தைவேல் முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

உரை வகுத்த நக்கீரர்

கி. வா. ஜகந்நாதன்

மதுரையில் திடீரென்று பஞ்சம் வந்துவிட்டது. மழை பல காலமாகப் பெய்யவில்லை. பாண்டிய அரசன் பஞ்ச காலத்தில் உணவுப் பொருளைப் பகிர்ந்து கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தான். அக்காலத்தில் அவன் மதுரையில் ஒரு தமிழ்ச் சங்கத்தை நடத்தி வந்தான். அதில் புலவர்கள் இருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்து வந்தார்கள். அந்தப் புலவர்களுக்குப் பஞ்ச காலத்தில் வழக்கம் போல வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து தர முடியாதே என்று அவன் வருந்தினான். அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. 'புலவர்கள் எங்கே போனாலும் சிறப்புப் பெறுவார்கள். இந்தக் கஷ்ட காலத்தில் நாமும் நம் முடைய குடி மக்களும் வசதிகளைக் குறைத்துக்கொண்டு வாழத்தான் வேண்டும். இவர்கள் வளமுள்ள நாட்டில் போய் வாழலாமே! பிறகு நாடு மீட்டும் வளம் பெறும்போது நாம் அழைத்து வரலாம்' என்று எண்ணித் தன் கருத்தைப் புலவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவர்கள் அப்படியே வெவ்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பஞ்சம் நீங்கியது. உடனே, பாண்டியன் அங்கங்கே உள்ள புலவர்களுக்கு ஆள் விட்டு அழைத்து வரச் செய்தான். மீட்டும் சங்கத்தை நடத்தி வந்தான். புலவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு துறையில் வல்லவர்களாக இருந்தார். தமிழ் இலக்கணத்தில் எழுத்து, சொல், பொருள் என்று மூன்று பெரும் பிரிவுகள் உண்டு. அவற்றில் பொருள் இலக்கணம் அகப்பொருள் என்றும் புறப்பொருள் என்றும் இரண்டு பிரிவுகள். அகப்பொருள் இலக்கணத்தை நன்றாக ஆராய்ச்சி

செய்த புலவர் ஒருவரைக்கொண்டு புது முறையில் ஓர் அகப்பொருள் இலக்கணத்தை இயற்றச் செய்ய வேண்டுமென்று பாண்டியன் எண்ணி யிருந்தான். ஆனால் அவ்விலக்கணத்தில் ஆழ்ந்த பயிற்சி உடையவராக ஒரு புலவரும் வரவில்லை; அதனால் அரசனுக்கு ஏமாற்றம் உண்டாயிற்று. 'நம் முடைய விருப்பம் நிறைவேறாமற் போய்விடுமோ!' என்று எண்ணி ஏங்கினான். தன் குலதெய்வமாகிய சொக்கநாதரிடம் தன் குறையை முறையிட்டுக்கொண்டான்.

ஒரு நாள் கோயிலில் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் பீடத்துக்கு அருகில் சில செப்பேடுகள் இருந்ததைக் குருக்கள் கண்டார். திடீரென்று அவை அங்கே எப்படி வந்தன என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. அவற்றை எடுத்து வைத்து அரசனிடம் தெரிவித்தார். பாண்டியன், 'இது ஏதோ இறைவன் திருவருளால் நேர்ந்த அற்புதம்' என்று எண்ணி, அவற்றை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தான். பார்த்த போது அவனுடைய வியப்பு ஆயிரம் மடங்காயிற்று. அந்தச் செப்பேடுகளில் ஓர் இலக்கண நூலைக் கண்டான். சரியாக அறுபது சூத்திரங்கள் அடங்கிய நூல், அகப்பொருளின் இலக்கணத்தைச் சொல்வது.

பாண்டியன் ஆனந்தக் கூத்தாடியான். தன் விருப்பம் நிறைவேறியதை எண்ணி இன்புற்றான். உடனே அந்தத் தாமிரத் தகடுகளைக் கொண்டுவந்து தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்களிடம் காட்டி, 'இது இறைவன் திருவருளால் கிடைத்தது. பாருங்கள். இந்த நூலுக்கு உரை எழுதுங்கள்' என்று சொன்னான். அவர்களும் அதைப் படித்துப் பார்த்து, அது

புது முறையான அகப்பொருள் இலக்கணமாக இருப்பதைக் கண்டு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியை அடைந்தார்கள். பாண்டியன் விருப்பப் படியே உரை எழுதத் தொடங்கினார்கள்.

அக்காலத்தில் தமிழ்ச் சங்கத்தில் 49 புலவர்கள் இருந்தார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து உரையை எழுதவில்லை. ஆளுக்கு ஓர் உரையை எழுதினார்கள். எல்லோரும் உரைகளை எழுதிய பிறகு பாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

அரசனுக்கு இப்போது ஒரு புதிய சங்கடம் உண்டாகிவிட்டது. நாற்பத்தொன்பது உரைகளை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது? ஏதாவது ஒன்று இருந்தால் போதுமே! நாற்பத்தொன்பதும் பெரும் புலவர்கள் எழுதிய உரைகள். அவற்றில் எதைப் பொறுக்கி எடுப்பது? எப்படித் தேர்ந்தெடுப்பது?—அரசனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

கோயிலுக்குப் போய்ச் சொக்க நாதரைத் தொழுதான். “சுவாமி, அகப் பொருள் இல்லை என்று கவலைப்பட்டேன். நீயே ஒரு நூலை அருள் செய்தாய். இப்போது அந்த நூலுக்கு நாற்பத்தொன்பது உரைகள் வந்திருக்கின்றன. ஏதாவது ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். புலவர்களுக்கு மனவேறுபாடு இல்லாமல் சிறந்த ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க ஒரு வழியும் தெரியவில்லை. மூல நூலை அருளிய நீயே இதற்கும் ஒரு வழியை அருள் செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

அவன் அன்பையும் குறையை யும் உணர்ந்த இறைவன் அசரீரியாக, “இவ்வூர் வணிகர் தெருவில் உப்பூரி குடி கிழார் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. அவனுக்கு ருத்திரசன்மன் என்று பெயர். அவன் முருகனுடைய அம்சமுடையவன். ஊமை. அவனை அழைத்து வந்து உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமரச் செய்து வழிபடு.

பிறகு புலவர்களைத் தாம் எழுதிய உரைகளைப் படிக்கும்படி சொல். யாருடைய உரையைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்து மெய் மயிர்ச் சிலிர்க்கிறானோ, அந்த உரையே சிறந்தது என்று அறிந்து கொள்ளலாம்” என்று அருளினான். பாண்டியன் மகிழ்ந்து இறைவனை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றான்.

புலவர்களிடம் இந்தச் செய்தியைத் தெரிவித்தான். வணிகர் தெருவில் விசாரித்து ருத்திரசன்மன் என்ற பையன் இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். ஒரு நல்ல நாளில் அவனை உபசாரத்துடன் அழைத்து வரச் செய்தான். புதிய ஆடையை அணிவித்து, வெண் மலர் மாலை புனைந்து உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்த்தினான். புலவர்கள் தம் உரைகளோடு அங்கே வந்து அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

உரையின் அரங்கேற்றம் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு புலவரும் தம் தம் உரையைப் படிக்கலாயினர். படிக்கப் படிக்க யாவரும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ருத்திரசன்மன் ஆடாமல் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். பாண்டியனுக்கு மீட்டும் கவலை உண்டாகிவிட்டது.

‘அசரீரி வாக்கை நம்பி இந்த ஊமைப் பிள்ளையைக் கொண்டு வந்து இங்கே அமர்த்தியிருக்கிறோம்! இவன் கற்கினை போல் அல்லவா இருக்கிறான்? என்ன ஆகுமோ, தெரியவில்லையே!’ என்ற எண்ணந்தான் அந்தக் கவலைக்குக் காரணம்.

இன்னும் சிலர் தம் உரைகளைப் படித்தனர். பிறகு மருதன் இளநாகனார் என்னும் புலவர் படித்தார். அப்போதுதான் அந்த ஊமைப் பிள்ளை சிறிது உடம்பை அசைத்தான். முறுவல் பூத்தான். அதைப் பார்த்துப் பாண்டியனுக்கு நம்பிக்கை உதயமாயிற்று. மறுபடியும் அந்தப் பிள்ளை சும்மா இருந்தான்.

அப்பால் நக்கீரர் தம் உரையைப் படிக்கத் தொடங்கினார். அப்

போது ருத்திர சன்மன் அடிக்கடி கண்ணீர் விட்டான். கையைத் தட்டினான். உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. சில சமயங்களில் முறுவல் பூத்தான். மற்றப் புலவர்கள் படித்தபோது உண்டாகாத உணர்ச்சி அப்போது அவனுக்கு உண்டாயிற்று. அதனால் நக்கிரர் உரையே எல்லா உரைகளிலும் சிறந்தது என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். உண்மையில் அது பல வகையிலும் சிறப்பாக இருந்தது. பாண்டியன் நக்கிரருக்குப் பரிசுகளை வழங்கினான்.

இறைவன் அருளால் அகப்பட்ட அந்த நூலுக்கு, "இறையனார் அகப் பொருள்" என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. அதைக் களவியல் என்றும் சொல்வதுண்டு. நக்கிரர் எழுதிய உரை பின்பு எங்கும் வழங்கலாயிற்று. இன்றும் அந்த அகப் பொருள் இலக்கணமும் அதன் உரையும் இருக்கின்றன.

உரை எழுதிச் சிறப்புப் பெற்ற நக்கிரர் பெரிய புலவர். அவருடைய தகப்பனார் பள்ளிக்கூடத்து

ஆசிரியர். ஆசிரியரைக் கணக்காயர் என்றும் அக்காலத்தில் சொல்வார்கள். அந்த ஆசிரியரிடம் எல்லோருக்கும் பெரிய மதிப்பு இருந்து வந்தது. அவர் பெயரைக்கூடச் சொல்லாமல். "மதுரைக் கணக்காயனார், மதுரைக் கணக்காயனார்" என்றே சொல்லி வந்தார்கள். அவர் பிள்ளையாகையால் நக்கிரரை, 'மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார்' என்றே வழங்கினார்கள்.

'வில்லுக்குச் சேரன், சொல்லுக்குக் கீரன்!' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. கீரன் என்றது நக்கிரரைத்தான். அவர் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். முருகக் கடவுளைப்பற்றித் திருமுருகாற்றுப் படை என்ற நீண்ட பாட்டை அவர் இயற்றியிருக்கிறார். அவர் பாடிய மற்றப் பாடல்களை அறிந்தவர்கள் குறைவாக இருந்தாலும், திருமுருகாற்றுப் படையைப் படித்தவர்கள் இன்றும் பலர் இருக்கிறார்கள். அதை ஒவ்வொரு நாளும் பக்தியோடு பாராயணம் செய்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

ரேடியோ விமரிசனம்

சிறுவர் நிகழ்ச்சி

14-4-'56 சனிக்கிழமை சிறுவர் நிகழ்ச்சியில் நடந்த 'அசட்டுப் பிச்சு' என்ற நாடகம் எடுத்த எடுப்பிலேயே கேட்போர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்துவிட்டது. நடிப்புகள் சிறப்பாக நடித்தனர். அசட்டுப் பிச்சுவாக நடித்தவர் சக்கை போடு போட்டுவிட்டார். திருடர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு அவர் பேசும் பேச்சு களிப்பூட்டியது. இசையமைப்புப் பிரமாதம். ஆனால் நாடகத்தின் கடைசிக் கட்டத்தை, பிச்சு தன் டைரியைப் படிப்பதன் மூலம் அறிகிறோம். இதை உரையாடல்கள் மூலம் விளக்கியிருப்பின் மிக நன்றாயிருக்கும். நாடகம் கேட்போரை மெய் மயக்கச் செய்தது. கண்ணன் பத்திரிகையில் நாடகம் நிகழ்வதை முன் கூட்டியே அறிவிக்காதது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாகும்.

—T. சந்திரசேகரன், பேரணும்பட்டு.

அசட்டுப் பிச்சு

14-4-'56 அன்று சென்னை சிறுவர் நிகழ்ச்சியைக் கேட்டவர்கள் யாவரும் சிறுவர் இலக்கிய கர்த்தாக்களில் சிறந்தவரான 'ஆர்வி' அவர்களின் அசட்டுப் பிச்சுவை நாடகமாகக் கேட்டிருக்கலாம். அசட்டுப் பிச்சு தனக்கு மட்டுமல்ல, தன்னைப் படைத்த ஆர்விக்கும் நல்ல பெயர் வாங்கித் தந்திருக்கிறான். 'இவனைப் (பிச்சுவைப்) பெற்றெடுக்க (படைக்க) 'ஆர்வி' என்ன தவம் செய்தாரோ!'

நாடகத்தைக் கேட்டது பார்ப்பது போலவே இருந்தது. கொள்ளிடக் கரையில் கொள்ளைக்காரர்கள் பிச்சுவைப் பயமுறுத்தும் இடத்தில் அசட்டுப் பிச்சுவாக நடித்தவரின் நடிப்பு வெகு ஜோர்! ஆனால் கடைசியில் கதைக்கே உயிரான கட்டத்தை 'டைரி'யில் எழுதிப் படிக்கச் செய்திருந்தது 'என்னவோபோல்' இருந்தது. அதுவும் குறித்த நேரத்தில் முடியச் செய்த ஏற்பாடு என்று எண்ணுகிறேன். இப்போது அநேக பள்ளிக்கூடங்களில் பரீட்சை நடக்கிறது. ஆகவே அநேக மாணவர்கள் கேட்டிருக்க முடியாது. ஆகவே இன்னொரு முறை - டைரியில் எழுதிப் படிப்பதாக இருப்பதையும் நடிக்க வைத்து நடத்தினால் எல்லா மாணவர்களாலும் கேட்க முடியும். கதையும் நன்றாக இருக்கும் என்பதே என்னைப் போன்ற அநேகரின் கருத்து!

—கி. ராமமூர்த்தி, திருவல்லிக்கேணி.

மணிமலர்

புத்தாண்டுப் புகழ்ப் பாட்டு, புத்தாண்டு மணிமலரில் புகழிடம் பெற்றது.

'தம்பியின் தீர்மானம்' என்ற நாடகத்திற்கு 'மனம் மாறியது' என்ற தலைப்பு பொருத்தமாக இருந்தது. பசுபதியாக நடித்த சிறுவன் கொடிய வகை நடித்தபோதிலும் நடிப்பிலும் பேச்சிலும் வீரம் நிரம்பியிருந்தது.

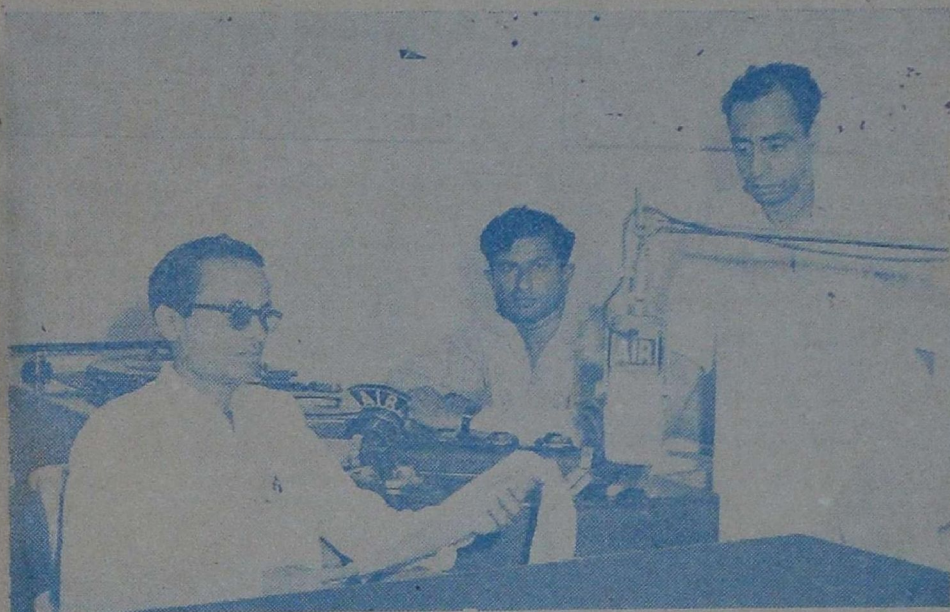
போதி சத்துவர் பாட்டு பிரமாதம்! கோஷ்டியின்றி ஒருவர் மட்டும் பாடியிருந்தால் பொருளைத் தெளிவு விளக்கியிருக்கலாம். கடைசியில் நடைபெற்ற காலசேபம் ரசிகரும்படி அமையவில்லை. கதை கூறியவர் கதையைக் கட கடவென்று கூறினால் அது எப்படி ரசிக்கும்?

ஆனால் பாட்டு கேட்க இனிமையாயிருந்தது.

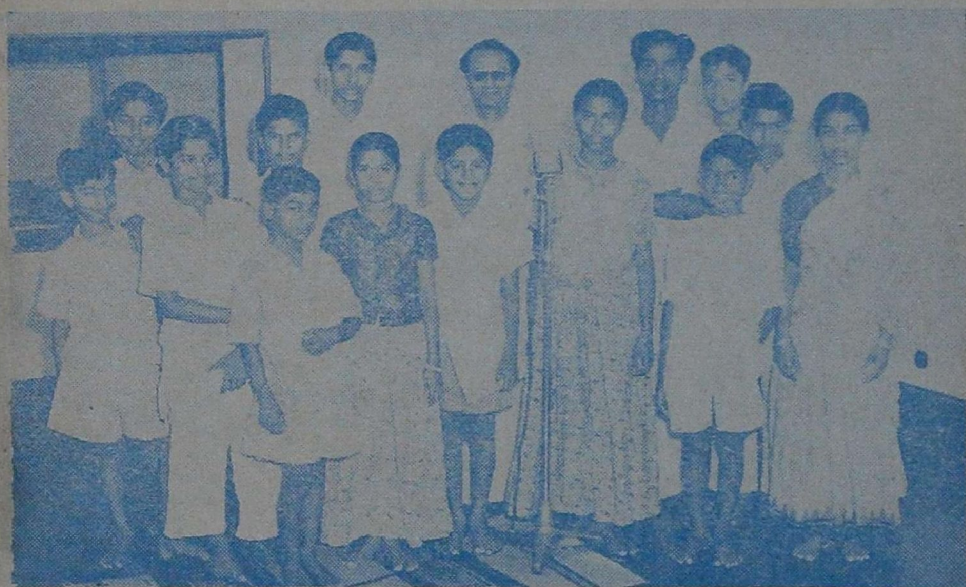
—கே. ஹாரிஸ்பாபு, திருநெல்வேலி.

ரேடியோவில் அசட்டுப் பிச்சு!

'அசட்டுப் பிச்சு' எழுதிய ஆசிரியரும் ரேடியோ அதிகாரிகளும்

14-4-56 சிறுவர் நிகழ்ச்சி. அசட்டுப் பிச்சு நாடகத்தில் நடித்த அடையாறு சிறுவர் சங்கத்துக் குழந்தைகள்

கண்ணன் சித்திரப் போட்டி

கண்ணன் பத்திரிகையில் உங்களுக்காகப் புதிய சித்திரப் போட்டி ஒன்றை வெளியிடுகிறோம். கதை, கட்டுரைப் போட்டிகளில் கலந்து கொண்ட உங்களுக்கு இந்தப் போட்டி மிகவும் மகிழ்ச்சி தரும் என்ற நம்புகிறோம்.

இந்தப் போட்டியில்—

- ★ ஐந்து வயது முதல் பதினாறு வயதுவரையுள்ளவர்கள் தான் கலந்துகொள்ளலாம்.
- ★ படங்கள் அனுப்புபவர்கள் கண்ணன் கழகக் கூப்பணப் பூர்த்திசெய்து படங்களுடன் இணைத்து அனுப்பவேண்டும்.
- ★ படங்கள் டிராயிங் பேப்பரில் ஒரே பக்கத்தில் வரையப்பட்டிருக்கவேண்டும்.
- ★ படங்களுக்கு உங்களுக்குப் பிடித்தமான, பொருத்தமான தலைப்பை நீங்களே கொடுக்கவேண்டும்.
- ★ வர்ணப் படங்கள் அனுப்புபவர்கள் வாட்டர் கலர் பெயிண்டைத்தான் கொடுக்கலாம். வேறு வகை வர்ணங்கள் உபயோகப்படுத்தலாகாது.
- ★ ஒருவர் மூன்று படங்கள் வரையில் அனுப்பலாம்.
- ★ ஜூன் மாதம் 15-ஆம் தேதிக்குள் படங்களை எங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி அனுப்பவேண்டும்.

இவ்வளவுதான் நிபந்தனைகள். பரிசுக்குரிய படங்களை, கலைமகள் - கண்ணன் ஒவியக் குழுவினர் பரிசீலனை செய்வார்கள். இந்தப் போட்டி சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் ஆசிரியரின் தீர்ப்பே முடிவானது. படங்களுக்குப் பின்புறத்திலோ அடியிலோ உங்கள் வயசு, பெற்றோர், விலாசம் முதலியவற்றைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடவேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப் படாத படங்களைத் திரும்பப் பெற விரும்புவோர் போதிய தபால் தலை வைத்திருக்கவேண்டும்.

மொத்தம் வயதுவாரியாக ஆறு பரிசுகள் உண்டு. மற்றவை பிரசுரத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். அதற்கும் உரிய சம்மானம் உண்டு.

கண்ணன் சித்திரப்போட்டி முடிவு ஜூலை முதல் தேதியிட்ட இதழில் வெளியாகும்.